

LAW

The constitutional law

Момотюк В. О., Матвійчук Я. Ю. СТАН МІГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ 78

Присяжнюк А. М., Гаврилюк В. Ю. ВИБОРЧІ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ ТА ФРАНЦІЇ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ..... 81

Петухова А.А., Толкачова І.А. РОЛЬ КОНСТИТУЦІЙНОЇ СКАРГИ У МЕХАНІЗМІ ЗАХИСТУ ПРАВ ТА СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА..... 84

Мельничук І.С., Толкачова І.А. СТРУКТУРА ТА ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПАРЛАМЕНТУ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ 87

Civil law

Лисогоря П.М. ПІДСТАВИ І УМОВИ ДЕЛІКТНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ: СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ. ПРОБЛЕМА СКЛАДУ ЦИВІЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ..... 90

Пидуст А.В. ОБЩАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА ИНСТИТУТА ПРОЩЕНИЯ ДОЛГА В ГРАЖДАНСКОМ ПРАВЕ УКРАИНЫ 93

POLITICAL SCIENCE

Залесский Б. Л. БЕЛАРУСЬ - ГРУЗИЯ: ПАРЛАМЕНТЫ АКТИВИЗИРУЮТ КОНТАКТЫ 97

PHILOSOPHY

Abubakirova A. SECULARIZATION AS THE LIQUIDATOR PROCESS OF THE ESSENCE OF RELIGIOUS BELIEFS AND VALUES IN WESTERN EUROPE 101

231073	*231097*	*230603*	*231163*	*230906*	*231143*
231074	*231142*	*230918*	*231260*	*230907*	*230746*
230908	*231216*	*230955*	*231239*	*230908*	
231073	*231155*	*230984*	*230710*	*231083*	
231074	*231231*	*230898*	*230410*	*230888*	
231089	*230449*	*231121*	*230777*	*231001*	

**MATERIALS
OF THE XIII INTERNATIONAL SCIENTIFIC AND
PRACTICAL CONFERENCE**

**CONDUCT OF MODERN SCIENCE -
2017**

November 30 - December 7, 2017

**Volume 7
Political science
Law
Economic science
Philosophy**

SHEFFIELD
SCIENCE AND EDUCATION LTD
2017

SCIENCE AND EDUCATION LTD

Registered in ENGLAND & WALES Registered Number: 08878342
OFFICE 1, VELOCITY TOWER, 10 ST. MARY'S GATE,
SHEFFIELD, S YORKSHIRE, ENGLAND, S1 4LR

Materials of the

XIII International scientific and practical Conference

« Conduct of modern science - 2017», Volume 7 : Political science,
Law, Economic science, Philosophy. Sheffield. Science and education LTD -
108 p.

Materials of the XIII International scientific and practical Conference

Conduct of modern science - 2017 , November 30 - December 7, 2017
Political science. Law. Economic science. Philosophy. : Sheffield. Science and
education LTD -108 p.

Editor: Michael Wilson

Manager: William Jones

Technical worker: Daniel Brown

Date signed for printing 25.11.2017 ,

For students, research workers.

Price 3 euro

ISBN 978-966-8736-05-6

© Authors , 2017

© SCIENCE AND EDUCATION LTD, 2017

Укубасова Г.С., Куанышбекова А.С. ЭКОНОМИЧЕСКИЙ ФАКТОР ИНТЕГРАЦИОННОГО ПРОЦЕССА В РЕГИОНЕ ЦЕНТРАЛЬНОЙ АЗИИ.....	38
Мальцева І. В., Панасенко В. О. ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ НА РІВНІ РЕГІОНУ	42

Economic theory

Івашина О. Ф. ІНСТИТУЦІОНАЛЬНІ ФАКТОРИ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІНСЬКИХ ПРОЦЕСІВ У НАЦІОНАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ.....	45
Губін К. Г. БОРОТЬБА З КОРУПЦІЙНОЮ РЕНТОЮ В УКРАЇНІ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ	48

Government regulation of the economy

Повная С.В. ФАКТОРЫ ДЕЦЕНТРАЛИЗАЦИИ ПУБЛИЧНОГО УПРАВЛЕНИЯ ИННОВАЦИОННО-ИНВЕСТИЦИОННЫМИ ПРОЦЕССАМИ	52
Абдыкерова Г.Ж. ОПЫТ ЗАРУБЕЖНЫХ СТРАН ПОДДЕРЖКИ СЕЛЬСКОГО ХОЗЯЙСТВА.....	55

Macroeconomics

Такирова Г.А., Толеутаева А., Аманбаева З. АНТИИНФЛЯЦИОННАЯ ПОЛИТИКА В РЕСПУБЛИКЕ КАЗАХСТАН.....	58
---	----

PUBLIC ADMINISTRATION

Modern control technology

Миколаєць І.В. ІНСТРУМЕНТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ НАДАННЯ ЯКІСНИХ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ.....	66
---	----

The interaction of different branches of government

Негрич О.М. РЕАЛІЗАЦІЯ МЕХАНІЗМІВ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ЯК ОСНОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ	69
--	----

Training of civil servants

Елисеев С.А., Дучко Д.А. К ВОПРОСУ ПОДГОТОВКИ ВОЕННЫХ КАДРОВ (ИСТОРИЧЕСКИЙ АСПЕКТ).....	72
--	----

CONTENTS

ECONOMIC SCIENCE

Logistics

Кіоса А.О., Дулгерова К.С., Жуковська Л.Е. ОСОБЛИВОСТІ АУТСОРСИНГУ В ЛОГІСТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	3
Кобзар Д.Ю, Каленчук А.С Жуковська Л.Е. ФОРМУВАННЯ ЛОГІСТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ У СУЧАСНИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ	6
Пилєва І. М., Поліщук Г. В., Борисевич Є. Г. ЗНАЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ЛОГІСТИЧНИХ СИСТЕМ ДЛЯ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА	9
Богданова А.А., Арабаджи К.Д., Салауатова Д.М. INTERNATIONAL EXPERIENCE OF CREATING TRANSPORT AND LOGISTICS CLUSTERS	12
Malaksiano M.O., Nizamova K.O. THE ANALYSIS OF STABILITY FOR THE PROJECTS OF PURCHASE OF THE BULK-CARRIER VESSELS FOR GRAIN CARGO TRANSPORTATIONS.....	16
Унтилова Д. М., Булейко Л. Ю., Жуковська Л.Е. ОСОБЛИВОСТІ ПЛАНУВАННЯ ЛОГІСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ПІДПРИЄМСТВІ	19

Agricultural economics

Әнесова Алмира АУЫЛ ШАРУАШЫЛЫҒЫН САҚТАНДЫРУ МЕХАНИЗІМДЕРІН ҚОЛДАНУ ТӘЖІРИБЕСІ	22
Болатхан Ардақ ҚАЗАҚСТАН РЕСПУБЛИКАСЫНЫҢ АУЫЛШ ШАРУАШЫЛЫҒЫНЫҢ ДАМУЫНДА КЕДЕНДІК ОДАҚТЫҢ РӨЛІ	25

Regional economy

Утегенова К.А., Шайхы Б.М. ШАРУАШЫЛЫҚТЫ ЖҮРГІЗУДІҢ НАРЫҚТЫҚ ЖҮЙЕСІНДЕ ҚҰРЫЛЫС ӨНІМІ САПАСЫ МЕНЕДЖМЕНТІНІҢ АТҚАРАТЫН ФУНКЦИЯЛАРЫ	28
Богдан Н. М. ДОСЛІДЖЕННЯ ФАКТОРІВ УЗГОДЖЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ ІНТЕРЕСІВ В РЕГІОНІ	32
Рвачова М.В., Мальцева І.В. НАПРЯМИ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ НА РІВНІ РАЙОНУ	35

ECONOMIC SCIENCE

Logistics

Кіоса А.О., Дулгерова К.С., Жуковська Л.Е.

Одеська національна академія зв'язку ім. О.С.Попова, м.Одеса, Україна

ОСОБЛИВОСТІ АУТСОРСИНГУ В ЛОГІСТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Постійне зростання конкуренції стимулює гравців ринку постійно вдосконалювати ті функціональні області роботи, які здатні забезпечити компанії максимум конкурентних переваг. Однією з таких областей сьогодні є логістика, де проблеми проектування і модернізації логістичних систем відносяться до розряду «постійно актуальних», а одним з можливих напрямків підвищення ефективності роботи логістичних систем є аутсорсинг. Аутсорсинг передбачає передачу зовнішнім організаціям на основі контракту функцій, які раніше виконувалися власними силами.

Витрати підприємства можна знизити за рахунок залучення в бізнес-процеси кваліфікованого професіонала - логістичного оператора, тобто, це такий собі найм сторонніх співробітників або компаній, які надають послуги із забезпечення виконання цих додаткових процесів. Використання аутсорсингу дозволяє знизити витрати компанії в процесі здійснення логістичної діяльності завдяки залученню професійних співробітників.

В даний час стає ясно, що успіх бізнесу безпосередньо залежить від якості взаємодії всіх підрозділів підприємства і кваліфікації фахівців. Якщо судити з досвіду зарубіжних фірм, то скорочення логістичних витрат, якщо використовуються послуги аутсорсингу, всього дорівнює 1%, що можна порівняти з 10% -ним збільшенням продажів. Так як аутсорсинг в логістиці став дуже популярним, збільшилася кількість компаній, які організували свій бізнес з надання логістичних послуг. На даний момент існує 5 рівнів логістичного сервісу.

- 1PL - повністю незалежна автономна логістика. Будь ласка, вражайте, що вся логістична діяльність компанії планується і виконується самим

власником вантажу. Він самостійно виконує всі необхідні операції за допомогою власних транспортних засобів і персоналу.

- 2PL - частковий логістичний аутсорсинг. Логістична компанія тільки надає машини для транспортування вантажів і надає традиційні послуги з управління складами.

- 3PL - комплексний логістичний аутсорсинг. Планування логістичної діяльності підприємства все ще здійснюється самим замовником, проте транспортна компанія надає широкий спектр послуг у порівнянні з попереднім рівнем і виконує більшість логістичних функцій самостійно.

- 4PL - інтегрований логістичний аутсорсинг. Компанії такого рівня повністю залучені в логістичну діяльність підприємства-замовника. Аутсорсер самостійно розробляє і реалізує всі бізнес-процеси і ланцюги поставок.

- 5PL - «віртуальна» логістика. Логістична компанія надає весь спектр послуг за рахунок використання інформаційних технологій. Партнер такого рівня має всю необхідну інформацію щодо стану ринку замовника і здатний організувати найоптимальніші варіанти транспортування матеріальних, трудових, фінансових та інших потоків, навіть не дивлячись на те, що він може і не мати власних ресурсів, що безпосередньо використовуються при цій реалізації.

Так чи інакше, майбутнє логістики полягає в ІТ- технологіях. Це має на увазі не тільки вдосконалення існуючих технологічних функцій, але і створення абсолютно нових, наприклад, повністю автоматизованих способів прокладки оптимальних маршрутів перевезень.

Як показує практика, фірма, які надає послуги аутсорсингу, відрізняється більш високою мотивацією для підвищення ефективності, ніж власні відділи компанії. Адже аутсорсинг в логістиці, як і в будь-який інший сфері виробництва, характеризується тим, що організація-виконавець несе прями фінансові зобов'язання за якість робіт, які виконуються.

Використання аутсорсингу в логістичній діяльності дає наступні переваги:

1) Зосередження уваги на основних процесах в зв'язку з передачею другорядних в руки професіоналів.

“secularization” has acquired different names from scholars because of the inability to achieve the projected outcome. One of the most popular alternatives is “abandoning traditionalism”. Forming individuality by alienating religious practices from traditionally established group system, activities, church institutions, changing traditional peculiarities of Christian faith are the descriptions of the process “abandoning traditionalism” but not of the secularization.

References

1. Casanova J. Public Religions in the Modern World. – Chicago: Chicago University Press, 1994. – 330 p.
2. Smelser N. J., Baltes P. B. Secularization. The International Encyclopedia of Social and Behavioral Sciences. – Oxford: Elsevier, 2001. – 13786 p.
3. Willaime J.P. Europe et regions. Les enjeux du XXI siècle. – Fayard: Bibliotheque de culture religieuse, 2004. – 288 p.
4. Cox H. The Myth of the Twentieth Century. The Rise and Fall of Secularization, in G. Baum. The Twentieth Century. A Theoretical Overview. – New York: Orbis, 1999. – 562 p.
5. Lambert Y. A Turning Point in Religious Europe, in Journal of Contemporary Religion. – UK: Carfax Publishing Ltd., 2004. – 411 p.

secularization. According to Berger, religious diversity leads to the creation of a free “religion market”. In this case, pluralism also affects the basis of religious teaching – the major commodity in the religious market. While religious institutions are in the monopoly position in the society, the content of religion has been defined on the basis of theological tradition that is beneficial to religious leaders. Religion has always been affected by worldly influences. Nonetheless, pluralism is more influential than the dominant royal desires and class interests. Religion is no longer required. It is now regarded as a commodity in line with the attractiveness of religious content and positions. For example, in Protestantism, the secularization of theology has led to the creation of such theories as “unconscious Christianity”, “Theology of God's Death”, “Destruction of institutional religion”. In the Catholic Church, the “adjornamento” program was approved. It pointed to the modernization of the church, and its basic position was fully reflected in the decisions of the Second Vatican Cathedral (1962-1965). The cathedral modernized the church doctrine in line with the requirements of a modern society, and began the active seclusion of consciousness of Europeans. As the experience of France has shown secularism can become constitutional ideology and may be supported by the majority of its citizens and may cause religious symbols to be expelled from the public domain as a threat to national systems and national traditions.

The religion has survived the modernization process. After that, some scientists began questioning the effectiveness of the secularization process. For example, secularization for Cox only became the legend of the twentieth century, which predicted total destruction of religion, ignorance, and superstition [4, p. 135]. Lambert introduces the concept of “pluralistic secularization” in his work. The essence of this concept is to give different characteristics to the process of secularization, depending on the situation in different countries. For example, he explains the need for further secularization of confessional societies, such as Sweden, when describing the need for a de-secularization process for France, which sees secularism as a constitutional order [5, p. 43]. The most striking conclusion in Lambert's work is that “in Europe, God is not dead but not alive” [5, p. 44].

Once the forecast that religion will be completely eliminated from public life and the idea that only “civic” religion will remain have not become true, it was necessary to find the cause of this mistaken thought. Religious beliefs, which are a constant necessity of spiritual existence, cannot be separated from human beings. This is evidenced by the situation in Europe. This process, initiated under the name of

2) Значна економія коштів. Вона складається з того, що мінімізуються витрати пов'язані з транспортуванням та складської діяльністю; залишається об'єктивне кількість персоналу, необхідне для вирішення необхідних завдань; частково або повністю скорочуються інвестиційні витрати.

3) Поліпшується кваліфікація власного персоналу підприємства при здійсненні логістичних операцій.

4) Знижуються ризики, які пов'язані з реалізацією логістичних процесів в зв'язку з передачею цієї форми діяльності аутсорсеру.

5) Відбувається поліпшення операційного контролю.

6) Якість послуг, що надаються покращується, тому що залучені фахівці постійно розвиваються і використовують новітні технології.

Звичайно, поряд з позитивними є і негативні сторони:

1) З'являється ймовірність збільшення витрат, якщо компанія передасть занадто багато процесів на аутсорсинг.

2) Можлива втрата контролю над виконанням переданих процесів, що в свою чергу знижує управлінську гнучкість.

3) Відсутня чітка законодавча база аутсорсингу. Багато компаній побоюються передавати бізнес-процеси на аутсорсинг через імовірність витоку інформації.

Таким чином, при грамотному використанні аутсорсингу і ретельному виборі компанії яка візьме на себе зобов'язання щодо здійснення логістичної діяльності, можна істотно скоротити витрати і отримати значну конкурентну перевагу. Ринок аутсорсингу переживає бурхливе зростання, тому що він є одним з альтернативних шляхів управління матеріально-технічним забезпеченням підприємства, яке спроможне швидко і з найменшими втратами реагувати на зміни навколишнього середовища.

Література:

1. Суворов Г.Г. Аутсорсинг в логістиці // Логістика та управління ланцюгами поставок, №4 (33) 2009. - 53-63с.

Кобзар Д.Ю., Каленчук А.С., Жуковська Л.Е.

Одеська національна академія зв'язку ім. О.С.Попова, м.Одеса, Україна

ФОРМУВАННЯ ЛОГІСТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ У СУЧАСНИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

У сучасних умовах господарювання значна кількість підприємств застосовує логістичне стратегічне управління, яке застосовується з метою мінімізації витрат логістичних каналів та забезпечення високої конкурентоспроможності. В умовах мінливості ринку та недостатньо напрацьованих науковцями моделей побудови оптимальних стратегій, формування логістичної системи часто відбувається спонтанно та неефективно.

Логістична стратегія – одна з функціональних стратегій підприємства (поряд з виробничою, фінансовою, маркетинговою, стратегією розвитку тощо), що ідентифікується у логістичних системах та ґрунтується на таких цілях: оптимізація рівня запасів, мінімізація часу переміщення матеріалів і виробів, забезпечення високого рівня логістичного обслуговування, забезпечення мінімального акцептованого рівня загальних витрат у логістичному каналі. Використання логістичної стратегії сприяє досягненню максимально можливого варіанта. Логістичну стратегію можна трактувати, як сукупність дій, рішень та методів ефективного управління підприємством, а саме: управління матеріальними, інформаційними та фінансовими потоками.

Побудова логістичної стратегії підприємства відбувається у кілька етапів:

- стратегічний аналіз логістичної системи підприємства;
- проектування моделі логістичної стратегії;
- реалізація стратегії;
- контроль за реалізацією стратегії.

На етапі стратегічного аналізу проводиться діагностика логістичної системи, в результаті якої повинні бути сформульовані ключові компетенції успіху, на які має спиратися логістична стратегія.

that separates European continent from ancient civilizations. Pula says that all Europeans are supporters of secularism. The reason for this is that, on the basis of this structure, the government's initiative and guarantee does not mean God and religious transcendence, but that it is the acceptance of the fundamental rights and the written law between all its members and the people [3, p. 46].

At the same time, the degree of secularization of society, which is defined by the relationship between religious and secular values, varies widely in various European countries for various reasons. In Protestant variant religion has prevented the confrontation between religion and state, renouncing sacred values, changing according to the needs of a member of a secular society. Even in some countries, Protestantism has become a cornerstone of the state as a moral beginning. In societies where Catholicism remained unchanged, the secular enlightenment process has led to the escalation of the relationship between religion and church, with an interest in separating the sacral beginning from society. And this was reflected in the clash of clericalism and anticlericalism. Catholicism did not immediately lose its reputation; it played an active role in determining the values of a large part of the European society. Until 1950 the term “Vatican Europe” was used to refer to the regions where religion was prevalent. The flourishing of secularization process took place after the Second World War. The main idea of a new economic ideology was to ensure sustainable economic growth and the creation of a mass consumer society. In order to achieve this goal, it was necessary to form a new type of consumer who would not interfere with the sale of goods and services. Only secular consumer morals regardless of religious principles and norms could be guaranteed to succeed in this situation. Instead of equality between all religions in America, which is the basis of secularism, freedom of conscience in Europe has been taken as a basis. The system of freedom for the establishment of this religious or non-religious worldview has become the focal point for the post-war European community.

By asserting the pluralistic worldview the church faced a new situation. While the official European secularism has a positive attitude toward religious freedom based on human freedom in choosing a worldview, the process of actual secularism has been actively involved in disguising religious values as social norms. To survive, the Church had to adapt to the liberal principles of contemporary society, which in its turn contributed to the seclusion of the church. This process was fully described in the work of the American researcher Peter Berger in the 1960s which was about issues of

from all spheres of human life and non-religious orientation. The secularization of the European society began in the XVII century, which was accepted as a transition period and, after its complete realization in the twentieth century, led to the notion of “secular age” or “world stage”.

During the Reformation the European worldview has undergone radical changes. Freedom of religion appeared. Religious consciousness was separated and religious subjectivism emerged. That is what has become a major initiative of religious diversity in Europe. The Reformation has prepared the European society to consider religion in a new science perspective. Strengthening the anthropological sense of the religion, the separation of sincerity and the divine knowledge have led to the uncertainty of religious knowledge over time. Thus, Protestantism denotes the secularization of Catholicism and the educational philosophy of the New World has given rise to secularization of Protestantism. Modern worldview system based on a rational approach is a secular doctrine of liberalism. Individualism is based on this doctrine, and individual is the main value, the main criterion for all concepts. A person is regarded as the master of his consciousness. The human sphere of life does not come from high power, but from the true intelligence: genuine secular morality, true right, true liberation society, true legal state. The freedom of conscience now begins to be characterized not only by the free choice of religion, but also with the possibility of not believing in God. In the nineteenth century a complex of concepts that defines the individual, his rights and freedoms as the most important value were established.

The battle between worldly and spiritual foundations in the history of Europe has ended with this result. The secularism was individually perceived as an obscure all-sightedness, self-consciousness, and deception, and the religion was also autonomous. However, as a result of the active pressure of liberal values, religion has been abandoned in the minds of the people and has become the personality of each individual, deviating from social life. The secularization of the economy, politics, and culture began. Previously, religion has defined culture, but now culture has begun to explain religion according to its context. This situation was regarded as a religious revolution and equated to “disarmament” of religion. The individual was able to identify himself within the framework of humanistic ethics without the need for religious justification. The principle of cultural secularism, which is understood as the personalization of the worldly and spiritual foundations, is a key feature of the European civilization. French researcher André Philip says this is the only indicator

На етапі стратегічного аналізу логістичної системи підприємства потрібно враховувати усі можливі чинники зовнішнього та внутрішнього впливу на функціонування логістичної системи підприємства. Аналіз оточення і засобів логістики для підприємства можна реалізувати, використовуючи традиційні методи стратегічного аналізу.

Серед ключових і найбільш застосовуваних логістичних стратегій можемо виділити: стратегію мінімізації логістичних витрат та інвестування у логістичну мережу, максимізації та покращення логістичного сервісу, максимізації доходу та прибутку, підвищення конкурентних переваг підприємства, логістичного аутсорсингу.

Стратегія скорочення капіталовкладень спрямована на мінімізацію інвестицій в систему логістики спрямована на максимальну рентабельність логістичних інвестицій. Наприклад, замість застосування власних площ складів для зберігання, склади орендуються; використовується принцип «точно в строк» замість створення резервних запасів; послуги купуються у спеціалізованих постачальників логістичних послуг і т.д. Однак при цьому потрібно обов'язково враховувати ту обставину, що постановка цілі скорочення капіталовкладень часто призводить до збільшення обсягу змінних затрат [1].

Стратегія максимізації та покращення логістичного сервісу зорієнтована на максимізування доходів в умовах стабільних логістичних затрат. Тобто, стратегія обирається за умови згоди клієнта оплачувати більшу вартість товару за додаткове логістичне обслуговування.

Серед прикладів успішних логістичних стратегій, можемо навести стратегію компанії «Нестле Фуд», що зосереджена на постійному інвестуванні у логістичну систему, зокрема у розширення виробництва та пошуку оптимального асортименту товарів, застосування інформаційних технологій (інформаційної системи EPR) та постійного дослідження смаків споживачів. Логістика продукції відбувається на регіональних складах. Головним завданням логістичної стратегії компанії виступає максимізація та покращення логістичного сервісу, а також підвищення конкурентних переваг підприємства.

Стратегія логістичного аутсорсингу визначається зосередженням компанії на своїх ключових областях компетенції та пошуку логістичних посередників для виконання не ключових функцій [2].

Зараз ринок логістичних послуг України на 70-80% формують вузькоспеціалізовані логістичні посередники. І лише в останні роки з'явилися комплексні логістичні компанії, зокрема з комплексними пропозиціями на ринку виступають іноземні компанії – ASTRA, DHL, FedEx, Fiege, FM Logistic, Shenker, UPS й ін., та українські оператори – «Карго-Сервіс», «Комора С», «УВК», «Укрпродукт-Логістик», «ТБН Логістик», «Фордон», «УЛС» й ін., тому і застосування аутсорсингової стратегії у останні роки набуло значної популяризації, особливо у невеликих підприємств.

Таким чином, вибір логістичної стратегії підприємства у сучасних умовах господарювання є складним процесом узгодження необхідності мінімізації витрат за умови забезпечення покращення логістичного обслуговування та максимізації доходів, а також підвищення конкурентних переваг. Відповідно, вибір стратегічного напрямку залежатиме від виду логістичної системи, наявних матеріальних ресурсів та бізнес-стратегії самого підприємства. Ефективність вибору тієї чи іншої стратегії визначатиметься динамікою зростання доходів підприємства та підвищенням якості логістичного обслуговування і задоволення запитів споживачів. Перспективними у цьому напрямку можуть бути подальші дослідження практики застосування логістичних стратегій українськими підприємствами у сучасних посткризових реаліях.

Література:

1. Євдокимов А. В. Логістичні стратегії та логістичні процеси на торговельних підприємствах [Текст] / А. В. Євдокимов, Ю. В. Чортюк, А. О. Родимченко // Сталий розвиток економіки: Всеукраїнський науково-виробничий журнал / ПВНЗ «Університет економіки і підприємництва» ПП «Інститут економіки і технологій підприємництва». – 2012. – Вип. 1 (11). – С. 246-249.
2. Крикавський Є.В. Логістика. Основи теорії: підруч. – 2-ге вид., доп. і перероб. / Є.В. Крикавський. – Львів: Інтеллект-Захід, 2006. – С. 156.

PHILOSOPHY

Abubakirova A.

Nur-Mubarak Egyptian University of Islamic Culture, Almaty, Kazakhstan

SECULARIZATION AS THE LIQUIDATOR PROCESS OF THE ESSENCE OF RELIGIOUS BELIEFS AND VALUES IN WESTERN EUROPE

In order to give a clear explanation of the concept of “secularization” we must distinguish between the main meanings of this word according to the field of its usage:

a) Secularization is refusal from religious beliefs and forms of worship in modern societies. In this sense, this process is characterized as a global, humane and progressive trend in development. Although not listed in many dictionaries of European languages, it is the most commonly used meaning in debates on secularization in the contemporary academic environment.

b) The secularization is the process of privatization of the religion. In this sense, the process of secularization is described as a modern historical orientation and as a prerequisite for a modern liberal democratic policy [1, p. 15].

b) Secularization is the process of differentiation of secular branches (state, economy, science). In this sense, the term is interpreted as “gaining independence” from religious institutions and positions. This is the main point in classical theories based on the etymological-historical origin of medieval Christianity.

In each dictionary of the Western European languages this word is interpreted as transition of men, things, meanings, actions from ecclesiastical or religious usage to concepts which are commonly used in civil or daily life [2, p. 91]. The concepts “laicism” and “secularization” are regarded as the basic concepts of western researchers in identifying modern European culture. These two words are related to the world. The secularism is the translation of *laicite* in French. In its turn this word comes from the Greek word *laikos*. The Greek word means “national, non-sacred” and states that the origin of the world is independent from the spiritual start. Secularization comes from Latin *saeculum*. The meaning of which is “to go to this age, to move into this world, to become worldly”. This process demonstrates the removal of religious beliefs

5. Белорусские депутаты настроены на предметную работу с парламентом Грузии – Андрейченко [Электронный ресурс]. – 2017. – URL: <http://www.belta.by/politics/view/beloruskie-deputaty-nastroeny-na-predmetnuju-rabotu-s-parlamentom-gruzii-andrejchenko-276707-2017/>
6. Беларусь считает Грузию одним из стратегических партнеров – Мясникович [Электронный ресурс]. – 2017. – URL: <http://www.belta.by/politics/view/belarus-schitaet-gruziju-odnim-iz-strategicheskikh-partnerov-mjasnikovich-276652-2017/>
7. Кулягин, С. Могилев и Батуми подписали меморандум об установлении дружественных связей / С. Кулягин // [Электронный ресурс]. – 2017. – URL: <http://www.belta.by/regions/view/mogilev-i-batumi-podpisali-memorandum-ob-ustanovlenii-druzhestvennyh-svjazej-265669-2017/>

Пилєва І. М., Поліщук Г. В., Борисевич Є. Г.

Одеська національна академія зв'язку ім. О. С. Попова, м. Одеса, Україна

ЗНАЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ЛОГІСТИЧНИХ СИСТЕМ ДЛЯ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Значне розширення масштабів діяльності на сучасному етапі розвитку, а також зростає потреба в посиленні всіх видів взаємозв'язків у процесах управління матеріальними і грошовими потоками зумовили основні вимоги до нових форм і методів, пов'язаних з підвищенням ефективності управління виробництвом.

В основі процесу управління лежить обробка циркулюючих потоків інформації. Необхідною умовою злагодженої роботи всіх ланок підприємства є наявність інформаційної системи, яка подібно центральній нервовій системі здатна швидко та економічно підвести потрібний сигнал до потрібної точки в потрібний момент. Одним з найважливіших умов успішного функціонування підприємства в цілому є наявність такої системи інформації, яка дозволила б пов'язати воедино всю діяльність (постачання, виробництво, транспорт, складське господарство, розподіл і т.д.) і керувати нею виходячи з принципів єдиного цілого.

Інформація - це самостійний виробничий фактор, потенційні можливості якого відкривають широкі перспективи для зміцнення конкурентоспроможності підприємств. Потоки інформації є тими єднальними нитками, на які нанизуються всі підрозділи фабрики. Сполучною ланкою цієї мережі є автоматизована система інформаційної логістики.

Цілі створення інформаційної системи:

1. забезпечити конкурентоспроможність і виживання підприємства;
2. забезпечити працівникам нормальний трудовий процес;
3. усунути неузгодженість в отриманні і використанні інформації;
4. підвищити достовірність інформації, що використовується;
5. розширити функції підприємства відповідно до вимог ринку.

Важливість інформаційної логістичної системи, перш за все, полягає в тому, що на ній базується підсистема управління підприємством відповідного рівня. І від ступеня наповнення інформаційної системи, якості та своєчасності інформації залежить ефективність системи управління в цілому.

В основу побудови логістичної інформаційної системи повинні бути закладені такі принципи:

1. Повнота і придатність інформації для користувача. Користувач повинен мати у своєму розпорядженні необхідною інформацією для прийняття рішень, причому в необхідному йому вигляді;

2. Точність. Точність вихідної інформації має принципове значення для прийняття правильних рішень. Наприклад, інформація про рівень запасів у розподільчій мережі в сучасних логістичних системах допускає не більше 1% помилок або невизначеності для прийняття ефективних рішень у фізичному розподілі, створенні запасів і задоволенні запитів споживачів.

3. Своєчасність. Логістична інформація повинна надходити в систему вчасно, як цього вимагають багато логістичні технології, особливо засновані на концепції «точно в строк». Своєчасність інформації важлива практично для всіх комплексних логістичних функцій.

4. Орієнтованість. Інформація в логістичній інформаційній системі повинна бути спрямована на виявлення додаткових можливостей поліпшення якості продукції, сервісу, зниження логістичних витрат. Способи отримання, передачі, відображення і попередньої обробки інформації повинні сприяти виявленню «вузьких місць», резервів економії ресурсів і т.п.

5. Гнучкість. Інформація, що циркулює в логістичній системі, повинна бути пристосована для конкретних користувачів, мати найбільш зручний для них вид. Це стосується як персоналу підприємства, так і логістичних посередників і кінцевих споживачів. Паперовий та електронний документообіг, проміжні і вихідні форми, звіти, довідки та інші документи повинні бути максимально пристосовані до вимог всіх учасників логістичного процесу і адаптовані до можливого діалогового режим для багатьох користувачів.

6. Відповідний формат даних. Формат даних і повідомлень, застосований у комп'ютерних і телекомунікаційних мережах логістичної інформаційної системи, повинен максимально ефективно використовувати

сотрудничеству, проходившему в Тбилиси, меморандум о взаимодействии подписали Могилевская область и Автономная Республика Аджария. Еще ряд документов о сотрудничестве приняли к исполнению Горечкий район и Хашурский муниципалитет, Бобруйск с городами Кобулет и Батуми, а также Могилевское отделение Белорусской торгово-промышленной палаты и Торгово-промышленная палата Аджарии. В сентябре 2017 года об установлении дружественных связей объявили уже Могилев и Батуми. В подписанном меморандуме они договорились «развивать взаимовыгодное сотрудничество во всех сферах. Первым шагом станет разработка программы совместных мероприятий на будущий год, а также подготовка конкретных проектов для последующей реализации» [7]. Очевидно, что подключение к этим проектам парламентариев может только ускорить их реализацию.

Литература

1. Встреча с председателем парламента Грузии Ираклием Кобахидзе [Электронный ресурс]. – 2017. – URL: http://president.gov.by/ru/news_ru/view/vstrecha-s-predsedatelem-parlamenta-gruzii-irakliem-kobaxidze-17492/
2. Беларусь и Грузия активизируют сотрудничество в области реализации конкурентной политики [Электронный ресурс]. – 2017. – URL: <http://белта.бел/economics/view/belarus-i-gruzija-aktivizirujut-sotrudnichestvo-v-oblasti-realizatsii-konkurentnoj-politiki-276796-2017/>
3. Отношения законодательных органов Беларуси и Грузии должны выйти на новый уровень – Кобахидзе [Электронный ресурс]. – 2017. – URL: <http://www.belta.by/politics/view/otnoshenija-zakonodatelnyh-organov-belarusi-i-gruzii-dolzhen-vyjti-na-novyj-uroven-kobahidze-276669-2017/>
4. Спикеры белорусского и грузинского парламентов подписали совместное заявление о сотрудничестве [Электронный ресурс]. – 2017. – URL: <http://www.belta.by/politics/view/spikery-belorusskogo-i-gruzinskogo-parlamentov-podpisali-sovmestnoe-zajavlenie-o-sotrudnichestve-276782-2017/>

не только поддерживать правительства в вопросах совершенствования договорно-правовой базы и стремиться к развитию конструктивного диалога по законопроектной деятельности, но и способствовать активизации межрегиональных контактов и наращиванию их потенциала по перспективным направлениям, а также помогать установлению прямых связей между субъектами хозяйствования. Собственно, с этой целью – значительной активизацией партнерских связей – спикеры Национального собрания Республики Беларусь и парламента Грузии в рамках визита И. Кобахидзе и подписали совместное заявление, в котором обозначили главную суть сотрудничества парламентариев – «способствовать углублению двустороннего взаимодействия в торгово-экономической, инвестиционной, научно-технической, культурной сферах, в области молодежной политики, образования, туризма, информационных технологий, логистики, связи и информатизации» [4].

Заметим, что активизация белорусско-грузинских межпарламентских контактов началась в последние несколько лет, когда в парламентах обеих стран были созданы группы дружбы. Сегодня перед ними поставлена уже новая задача: «Для предметного взаимодействия руководители групп дружбы с обеих сторон могли бы составить дорожные карты и с учетом предусмотренных в них аспектов планировать работу» [5]. В основу этих дорожных карт предполагается заложить один или несколько масштабных проектов, вокруг которых могло бы углубляться не только парламентское измерение белорусско-грузинского сотрудничества, но и производственно-кооперационное, нацеленное на создание бизнес-центров для организации работы компаний, обладающих совместной компетенцией и заинтересованностью. Фактически речь сегодня идет уже о перезагрузке работы групп дружбы парламентов, которые «должны не только выполнять мероприятия, которые наметили руководители парламентов, но и вести достаточно активную самостоятельную работу» [6]. И в этом плане весьма перспективной выглядит деятельность парламентских групп дружбы по созданию условий для плодотворного регионального, экономического взаимодействия и развития контактов между бизнес-сообществами. Тем более, что полезный опыт межрегионального сотрудничества у Беларуси и Грузии уже есть.

В частности, еще в сентябре 2016 года в рамках третьего заседания межправительственной Белорусско-Грузинской комиссии по экономическому

продуктивність технічних засобів (обсяг пам'яті, швидкодію, пропускну здатність і т.д.). Види і форми документів, розташування реквізитів на паперових документах, розмірність даних та інші параметри повинні полегшувати машинну обробку інформації. Крім того, необхідна інформаційна сумісність комп'ютерних і телекомунікаційних систем логістичних посередників та інших користувачів за форматами даних у логістичній інформаційній системі.

В результаті отримання програмно-апаратних засобів задовольняють поставленим цілям скасовується робота з оформлення документів, канцелярських і паперових обліків, відпадає безліч операцій і формальностей.

До переваг застосування логістичної інформаційної системи на сучасному підприємстві можна віднести - зручність і високу швидкість обміну інформацією між внутрівиробничими інформаційними потоками або між компаніями, що задіяні в виробничо-збутовому процесі (виробник, постачальник, покупець) і великий обсяг передачі даних, практично без запізнь, що призводить до значних посиленням систем зі зворотним зв'язком.

Література:

1. Сергеев В. И. Логистика: информационные системы и технологии / В. И. Сергеев, М. Н. Григор'ев, С. А. Уваров. - М.: Альфа-Пресс, 2008. - 453 с.

POLITICAL SCIENCE**Салауатова Д.М., Богданова А.А., Арабаджи К.Д.***Карагандинский государственный университет им. Е.А. Букетова, Казахстан***INTERNATIONAL EXPERIENCE OF CREATING****TRANSPORT AND LOGISTICS CLUSTERS**

In the period of expanding globalization of the economy in many countries of the world, both with developed economies and developing countries, clusters have become widespread. World experience gives examples of improving the competitiveness of territories and production complexes through the implementation of cluster regional policies.

We considered the European network of transport and logistics clusters and the possibility of applying the European experience for creating clusters in the territory of Kazakhstan. Demand for transport and logistics services in the European Union (EU) in recent years has grown at a tremendous pace (about 2.5 times faster than GDP) as the economies of the EU member states integrate into a single economic space. Share of transport and logistics services rendered by specialized providers in the total turnover reached 40%. The main beneficiaries of this growth are Germany, Great Britain and France, which account for half of the total turnover. In the process of this development, a European network of transport and logistics clusters is being formed.

In Western Europe, the purposeful development of transport logistics centers began in the early 1980s. This was due to the high dynamics of growth in freight and passenger traffic in the globalized world commodity markets.

According to the Secretariat of the European Conference of Ministers of Transport in 42 member countries of this organization in the period from 1970 to 2008 the freight turnover of road transport increased from 513.9 billion tons to 1848.3 billion tons or more than three times. Passenger traffic increased from 2631.1 billion passengers to 5507.3 billion passengers, or more than twice.

It is with the development of the trans-European network of logistics centers that presentations and projects are being developed, which are associated with logistics on a European scale.

Залесский Б.Л.*Белорусский государственный университет***БЕЛАРУСЬ – ГРУЗИЯ:****ПАРЛАМЕНТЫ АКТИВИЗИРУЮТ КОНТАКТЫ**

В ноябре 2017 года состоялся первый в истории белорусско-грузинских отношений парламентский визит в Минск делегации высокого уровня во главе с председателем парламента Грузии И. Кобахидзе, который может придать новые импульсы развитию всего комплекса отношений между двумя государствами. Ведь в Минске исходят из понимания того факта, что народная дипломатия и «укрепление межпарламентских связей создают очень хорошую основу для того, чтобы выстраивать те же торгово-экономические отношения. Это хорошая основа, и без нее невозможно создать очень глубокие, на длительную перспективу отношения между странами» [1]. Учитывать этот фактор особенно важно, когда речь идет о Грузии, где парламент играет свою определяющую роль в жизни государства, а влияние депутатов на грузинское общество весьма велико.

Визит грузинских парламентариев в Беларусь состоялся в тот момент, когда торгово-экономическое сотрудничество между двумя странами стало показывать положительную динамику. Так, «по итогам 2016 года взаимный товарооборот Беларуси и Грузии увеличился на 63% и составил \$73,2 млн» [2]. При этом белорусский экспорт увеличился сразу в 2,5 раза. Такая динамика взаимодействия демонстрирует реальные возможности доведения объема взаимной белорусско-грузинской торговли до 100 миллионов долларов к концу 2017 года, а в среднесрочной перспективе – до 200 миллионов долларов. Решить такую масштабную задачу реально в том числе при условии, когда «отношения законодательных органов Беларуси и Грузии должны выйти на новый уровень» [3], при котором парламентарии двух стран будут в рамках своей компетенции

имущество приобретателю. Правовая природа этого договора исключает возможность его прекращения путем прощения долга, по которому приобретатель освободит отчуждателя от своих обязательств.

Список литературы:

1. А.В.Коструба. Последствия правопрекращающих юридических фактов.// Часопись Киевского университета права.- 2011.- №3.- С. 147-151.
2. Гражданский кодекс Украины [Текст]: Закон Украины от 16 сентября 2003 года № 435-IV [Электронный ресурс].- Режим доступа : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
3. Гражданское право Украины :учебник в 2 т./В.И.Борисова (рук.авт.кол.), Л.М.Баанова, Т.И.Бегова и др.; при общ.ред. В.И.Борисовой, И.В. Спасибо-Фатеевой, В.Л.Яроцкого.- Х.:Право. – 2011.- Т.2.- 816 с.
4. Эрделевский А.М. Прощение долга и договор дарения. // Российская юстиция.-2000.- №3. – С.12-14.

The experience of the countries of Western Europe shows the essential role of such transit logistics centers in the formation of the budget. So, in Holland the activity of transit logistics centers brings 40% of the income of the transport complex, in France - 31%, in Germany - 25%. In the countries of Central and Eastern Europe this share averages 30%. And the total turnover of the European market of logistics services reaches more than 600 billion euros. Of these, about 30% of logistics functions in all sectors of the economy are annually transferred to logistics companies [1].

Currently, the European network of transport and logistics clusters can identify 25 primary and about 60 secondary transport and logistics clusters in Europe (Figure 1). The highest density network of clusters differs in France, Germany, Italy and England, the giant European megalopolis - European Core Region.

Figure 1. European Network of Transport-Logistics Clusters.

Thus, in the network of European transport-logistics clusters, one can see a three-level hierarchy: global transport and logistics clusters (TLC), primary and secondary TLC. The largest accumulation of TLC occurs on the most economically developed and transit potential territories.

Some examples of transport logistics clusters in Europe are TLC Frankfurt and Padborg, the latter developed at the border crossing between Denmark and Germany. The main railway station of Frankfurt is one of the busiest railway stations in Germany. Frankfurt is the main center of the ICE network of high-speed rail passenger services in Germany [2].

In the transport and logistics cluster, Frankfurt, along with such giants as Lufthansa and the Deutsche Bahn group, other major companies operate.

Local companies offer and implement a full range of logistics services: from the planning and construction of logistics facilities and systems to advisory services for the flow of material / cargo flow management and supply chain management. The excellent infrastructure of local IT companies helps logistics companies install electronic data processing systems of sufficient capacity, accounting for the flow of goods with time and taking the necessary security measures.

Forwarding firms cover with their assortment the whole range of logistics services. In addition, there are companies specializing in certain types of services - transport, courier, delivery or express delivery of parcels.

The German model of construction of logistics centers is characterized by a number of features.

First of all, this is a strong state support at all levels, which is based on federal laws and laws of the federal states [3].

In Kazakhstan and CIS countries, in the field of cluster formation, there is a different situation in comparison with the European states. To date, no major transport and logistics cluster has been established in the CIS countries, in some countries only attempts are made to create them [4].

In Kazakhstan today there are all prerequisites for the creation and operation of transport and logistics clusters, the development of TLC in the territory of Kazakhstan would increase its transit potential, making the country very attractive in terms of cargo and passenger transportation.

It is obvious that transportation and logistics clusters are a completely new phenomenon in the economic life of regions and the country as a whole. But it is in this form of organization that specialists see the future development of transport and logistics services in Kazakhstan, as the introduction of clusters allows to achieve the following effects:

Право прекращающий юридический факт в форме договора прощения долга является односторонним: кредитор после заключения такого договора приобретает обязанности простить долг, а должник –право согласиться с прощением долга и не выполнять обязательство. Вместе с этим, должник может не согласиться с прощением кредитором долга и исполнить обязательства по основному договору.

Предметом договора о прощении долга может выступать только требование, то есть обязующее субъективное право. При этом не имеет значения, на каком основании оно возникло: простить можно как договорное требование, так и требование, которое возникло из правонарушения. Право прекращающий юридический факт в виде прощения долга может прекратить любое требование, в частности требование, касаемо которого вышел срок исковой давности, условное требование или требования с определенным сроком, будущего требования или требования, которое перейдет к лицу, которая прощает, в будущем(источник)

Также, вне внимания анализа правовой природы любой сделки не может находиться определение ее платного (без платного) характера. Критерием классификации сделок на платные и без платные является само наличие, либо отсутствие встречного предоставления. Если для характеристики двухсторонних сделок такая классификация есть более приемлемой, то ее применение к односторонним сделкам не вызывает потребности. В качестве платного необходимо рассматривать договор, в котором одна сторона за исполнение своих обязательств перед другой стороной договора получает от последней некоторое встречное предоставление. Другими словами, в таком договоре обе стороны имеют взаимные права и обязанности относительно друг друга [3,с.187].

На основании вышеизложенного можно сделать вывод о том, что прощение долга необходимо рассматривать исключительно в качестве двусторонней сделки(договора), по которому кредитор освобождает должника от обязанностей, установленных действительным первоначальным обязательством. При этом, такой договор не может предвидеть наличие любого встречного предоставления, вне зависимости от характера первичного обязательства, что делает прощение долга исключительно без платной сделки.

Момент заключения договора связывается с выполнением отчуждателем своего обязательства касаемо передачи права собственности на определенное

обязанностях, которые возникают в последствии определенного объекта, что и создает систему правоотношения, и можно сказать, что отсутствие одного из элементов системы разрушает систему либо же исключает ее [1,с.148].

Большое внимание ученых привлекает вопрос о квалификации сделки прощения долга, как односторонней сделки или договора. На законодательном уровне установлено, что основным критерием классификации всех сделок является количество сторон, которые берут участия в них. Односторонними сделками являются действия одной стороны, которая может быть представлена одной или несколькими лицами. Таким образом, односторонняя сделка- это действие, которое требует волеизъявления только той стороны, которая его совершает, порождая при этом обязанности для нее и права- для других лиц. Однако односторонняя сделка может создавать обязанности для других лиц, только в случаях, установленных законом или по договоренности сторон. В свою очередь, дву- или многосторонние сделки являются согласованными действиями двух или более сторон. Двусторонние сделки- это договора. Для совершения двусторонней сделки необходимо волеизъявление каждой из сторон и взаимосогласованность действий. Таким образом, в основании ответа на поставленный вопрос лежит необходимость доказывания потребности (или ее отсутствия) воли должника для получения юридического последствия, выраженного прекращением обязательственного правоотношения [4,с.12].

Недоскональная формулировка ст.605 ГК Украины не значит, что кредитор приобретает право в одностороннем порядке освободить должника от долга. Тем более, это не позволяет применять расширенное толкование нормативно-правового предписания. Если норма закона, посвящена конкретному юридическому действию, осуществление которого тянет за собой возникновение , изменение или прекращение гражданских прав или обязательств, больше чем у одного лица, не дает оснований достаточно квалифицировать это действие в качестве односторонней сделки (именно такого рода ситуация возникает с прощением долга, в результате которого кредитор прекращает право требования, а должник –корреспондирующее этому праву обязательство), то такое действие следует считать - дву – или многосторонней сделкой. Потому, прощение долга необходимо квалифицировать как двухстороннюю сделку.

- first, it is a synergetic effect as a result of the merger of individual elements into a single system, which allows it to obtain a greater economic result than the sum of the economic results of individual elements.

- secondly, the reduction of logistics costs due to economies of scale and territorial location and proximity of participants.

- thirdly, modernization of transport infrastructure and accelerated introduction of innovations.

As a result, the creation of clusters makes it possible to improve the quality of servicing the transportation of goods and passengers, and the country's competitiveness in the international arena.

References:

1. Georgiy G. Transport and logistics centers: foreign experience. // Autocarrier 2009. - №12. - P.111.
2. Smirnov IG The processes of transport-logistical clustering in the European Union and Ukraine: a regional aspect. // Pskov Regionological Journal. 2014. - № 18. - P. 15-27.
3. Tipyuhin N. Logistics to increase the competitiveness of the Russian transport market. // External environment. - 2011. - №2. - P. 9-13.
4. Kuznetsova E.A. Transport-logistical cluster of the Primorye Territory // Oikumena. - 2011. - №1. - P.13-17.

**Malaksiano M.O., PhD, associate professor,
Nizamova K.O.**
Odessa National Maritime University, Ukraine

THE ANALYSIS OF STABILITY FOR THE PROJECTS OF PURCHASE OF THE BULK-CARRIER VESSELS FOR GRAIN CARGO TRANSPORTATIONS

When planning the work of shipping companies, along with providing a high level of expected economic indicators, the sustainability of these indicators provided possible stochastic changes in external conditions also plays a very important role. This is a difficult problem, because the conjuncture of the freight market depends on a number of factors, which have mainly complicated almost unpredictable trends. Moreover, the change in the production capacity of shipping companies requires a long time and substantial investments.

The current state of Ukrainian marine merchant fleet is characterized by a number of negative trends: a reduction of the fleet of merchant vessels, including vessels under the national flag; a decrease of foreign exchange earnings, received from the operations of the fleet, and, accordingly, a reduction of tax deductions. Analyzing the grain market, we can draw conclusions that increase in grain and oil crop production volumes in Ukraine is a priority direction of the agro-industrial complex. We can predict the further growth of grain export, and therefore the demand for its transportation is growing too. In the world maritime shipping market, there is an exacerbation of competition. The world maritime shipping market undergoes changes constantly. Thereby, a lot of shipping companies face the question of cost-cutting and increasing the ability to compete in the maritime shipping market [2].

The crisis of recent years has had a great influence on the economic situation in the world. To a large extent this has affected the state of the marine industry. Fluctuations in energy prices, fluctuations in the production volumes and the instability in demand for maritime transportations have caused a rapidly growing competition in the maritime shipping market. Shipping companies have had to adapt to rapidly changing market conditions. Under the circumstances, the expenditure management

Пидуст А.В.
*студентка юридического факультета
Днепропетровского университета имени
Альфреда Нобеля*

ОБЩАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА ИНСТИТУТА ПРОЩЕНИЯ ДОЛГА В ГРАЖДАНСКОМ ПРАВЕ УКРАИНЫ

Прощение долга является одним из способов прекращения обязательств, предусмотренных гражданским законодательством Украины. Однако, неоднозначная формулировка положений статьи 605 ГК Украины порождает множество вопросов, касаемо правовой природы прощения долга. Одни авторы придерживаются мнения, что такая сделка имеет односторонний характер, другие же приводят аргументы ее двусторонности. Отсутствие единства подхода к изучению правовой природы института прощения долга и обусловило актуальность данного исследования.

Отдельные аспекты прекращения договорных обязательств прощением долга были исследованы в работах украинских и зарубежных ученых, в частности М.И.Брагинского, В.В. Витрянского, А.В.Кострубы, Д.В.Трут, М.И.Панченко и др.

Прощение долга, как основание прекращения обязательств, является юридическим фактом, который непосредственно выражен в виде сделки. Так, согласно статье 605 ГК Украины обязательство прекращается в следствии освобождения (прощения долга) кредитором должника от его обязанностей, если это не нарушает прав третьих лиц в отношении имущества кредитора[2]. Данное определение в полной мере не раскрывает все признаки прощения долга.

Законодатель вложил в понятие «прощение долга» широкий смысл, то есть речь идет именно про освобождение должника от любого обязательства, предусмотренного гражданско-правовыми обязательствами.

В общем виде прекращение обязательства рассматривается в виде прекращения или «разрывания» юридической связи между его участниками. А.В.Коструба отмечает, что в силу того, что эта связь основывается на правах и

кваліфікувати певну поведінку як правопорушення можливе лише при встановленні умов відповідальності, передбачених законом. Підстава відповідальності обґрунтовує можливість її застосування, але за наявності встановлених законом умов[5].

Таким чином, підставою деліктної відповідальності є не правопорушення, а лише факт заподіяння шкоди. Умови, необхідні для визнання цього факту правопорушенням (протиправність, причинний зв'язок, вина), мають бути виявлені (встановлені) у разі застосування заходів відповідальності (відшкодування шкоди)[3].

Література:

- 1.Цивільний кодекс України, №435-15, редакція від 19.07.2017. Електронний ресурс [режим доступу]: <http://zakon3.rada.gov.ua>
- 2.Види та форми цивільно-правової відповідальності. . Електронний ресурс [режим доступу]: <http://pidruchniki.com/164002214592>
- 3.Поняття підстави деліктної відповідальності . Електронний ресурс [режим доступу]: <http://um.co.ua/1/1-6/1-61395.html>
- 4.Визначення меж поняття складу цивільного правопорушення. Електронний ресурс [режим доступу]: <http://www.apdp.in.ua/v61/80.pdf>
- 5.Проблемні аспекти цивільно-правової відповідальності без вини. Електронний ресурс [режим доступу]: www.vru.gov.ua/content/article

and control over costs have acquired particularly important value for maritime shipping companies [1].

In order of protection shipping companies from possible costs in case of probable adverse conditions, all long-term projects should be subjected to a particularly careful analysis. Therefore, the very great practical interest is to construct and improve quantitative methods for forecasting possible risk events, assess their impact on the economic indicators of projects and develop arrangements allowing to avoid or reduce the consequences of probable adverse events.

In order to make informed administrative decisions, it is necessary to assess not only the average expected revenues of maritime shipping companies, but also to investigate the risks associated with these decisions. And in some cases, it makes sense to abandon the development strategies of maritime shipping companies which maximize the expected revenue in favor of other strategies which have on average a slightly worse economic indicator but are connected with fewer risks [2, 3, 4].

For the analysis, we selected several vessels-applicants. Operational and economic indicators were calculated for the selected vessel-applicants. Based on the analysis, preliminary conclusions on the effectiveness of the vessels work in terms of indicators of the time-charter equivalent (TCE) were made. Based on the received time-charter equivalent indicators, the net present value (NPV) indicator for the acquisition projects for each vessel were substantiated. But, as the situation on the freight market can undergo significant changes with the passage of time, before making the final choice of the best applicant vessel, it is advisable to investigate the sustainability of the efficiency indicators of the projects under consideration to environmental changes.

For research of the vessels sustainability, a statistical analysis of data of the freight and world grain market, as well as fuel prices and the prices of vessels of past years was carried out, and forecasts for the future were drawn up. On the basis of these statistical research, the sensitivity indicators of the efficiency projects of acquisition of vessels to possible external factors changes analysis was made. It allowed to make an informed choice of the project of acquisition of the vessel which has the best or almost the best level of expected economical effectiveness and at the same time is sufficiently sustainable despite the all possible fluctuations of external factors.

Based on the analysis, the methodology of selecting an investment project of replenishment of the fleet of the shipping company by purchasing a bulk carrier vessel,

taking into account the level of sustainability of the investment project's efficiency indicators to possible fluctuations of external factors was proposed.

REFERENCE

1. АПК-Информ [Электронный ресурс] / Рынок мирового фрахта: депрессивное развитие в 2015/16 МГ и прогнозы на будущий сезон (АПК-Информ: ИТОГИ №7 (25)) / М. Герасимов – 2016. Режим доступа: <http://apk-inform.com.ua/ru/exclusive/topic/1069811#.WhRmZkpl-Uk>
2. Конференция организации объединенных наций по торговле и развитию ЮНКТАД / Обзор морского транспорта 2016. Издание организации объединенных наций – 2016. – С. 5 – 18, С. 62 – 63.
3. Малаксиано, Н.А. Использование многокритериальных оценок для уменьшения рисков при планировании ремонтов и замен сложного портового оборудования, функционирующего в условиях неполнотью определенного грузопотока // Методы та засоби управління розвитком транспортних систем: зб. наук. праць. ОНМУ. – 2013. – № 1 (20). – С. 7 – 27.
4. Малаксиано, Н.А. Об устойчивости экономических показателей использования сложного портового оборудования // Актуальні проблеми економіки. – 2012. – № 12, Вип. 138. – С. 226 - 233.

що до формування поняття деліктної відповідальності та складу цивільного правопорушення.

Для досягнення даної мети, поставлені наступні завдання:

1. Вивчити умови та підстави деліктної відповідальності
2. Провести аналіз такого поняття як цивільне правопорушення
3. Визначити основні проблеми складу цивільного правопорушення

Підставою деліктної відповідальності є юридичний факт, з яким пов'язано порушення суб'єктивного права потерпілого, - наявність шкоди. Умови відповідальності - це зазначені в законі вимоги, що характеризують підставу відповідальності і необхідні для застосування відповідних санкцій. Таким чином, підстава та умови відповідальності - тісно взаємопов'язані, але не збігаються категорії. У зв'язку з цим в літературі справедливо зазначається, що поняття "підстава" і "умови" відповідальності нерідко змішуються і помилково вживаються як тотожні.

Згідно з поширеною в юридичній літературі думкою, загальною і єдиною підставою юридичної відповідальності, в тому числі і цивільно-правової, є наявність складу правопорушення. Проблематика даного питання пов'язана з тим, що для притягнення до відповідальності необхідна наявність складу правопорушення. Більшість цивілістів виходить саме з цього, нерідко обмежуючись констатацією факту, що «підставою юридичної відповідальності є склад правопорушення». Але, разом із тим, існує точка зору, відповідно до якої правопорушення є не єдиною підставою юридичної відповідальності[4].

Ряд авторів підставою цивільно-правової відповідальності визнають складу цивільного правопорушення в сенсі сукупності загальних, типових умов, наявність яких необхідна для покладання відповідальності на правопорушника. Інші автори, критикуючи цю концепцію, вказують на необґрунтованість поширення на цивільно-правові відносини положень кримінального права про склад злочину, привнесення в що має вікові традиції цивілістикою чужих їй кримінально-правових вчень. Крім того, наголошується неприйнятність положення про те, що в ряді випадків можливий обмежений (усічений) склад цивільного правопорушення.

Деякі автори вважають підставою цивільно-правової, в тому числі деліктної, відповідальності правопорушення. Але при цьому не враховується, що

Civil law

Лисогоря П.М.

Дніпровський університет імені Альфреда Нобеля

ПІДСТАВИ І УМОВИ ДЕЛІКТНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ: СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ. ПРОБЛЕМА СКЛАДУ ЦИВІЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ

Відсутність в актах цивільного законодавства легального визначення поняття цивільної відповідальності обумовлює наявність різних підходів при дослідженні цього правового інституту. Так, навіть висловлювалася думка про недоцільність розгляду цивільно-правової відповідальності як єдиної правової категорії, оскільки різні види цієї відповідальності спрямовані на досягнення різних цілей. Цивільно-правова відповідальність, як і будь-яка інша багатоаспектна юридична категорія, характеризується внутрішньою єдністю та диференціацією складових елементів[2]. Єдність категорії цивільно-правової відповідальності не виключає існування певних її різновидів, що обумовлюється широтою кола цивільних відносин. Дана робота розкриє вид цивільно правової відповідальності який в юридичній літературі має назву - деліктна відповідальність, та роль делікту у проблемі складу цивільного правопорушення.

Актуальність обраної теми полягає у тому, що деліктна відповідальність має дуже складний механізм та структуру, що визначає її в юридичній літературі як реалізацію деліквентом обов'язку відшкодувати або компенсувати потерпілому заподіяну шкоду.

Об'єктом дослідження даної роботи є:

- 1.Поняття і підстава деліктної відповідальності
- 2.Характер деліктної відповідальності
- 3.Цивільне правопорушення, поняття та основні ознаки
- 4.Проблема складу цивільного правопорушення

Метою дослідження є визначення характеристики деліктної відповідальності та цивільного правопорушення, формування основних проблем

Унтилова Д. М., Булейко Л. Ю., Жуковська Л.Е.

Одеська національна академія зв'язку ім. О. С. Попова, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ПЛАНУВАННЯ ЛОГІСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Планування виступає загальною функцією управління і його роль на підприємстві важко переоцінити. Ефективний розвиток підприємства у цілому неможливий без точного і грамотного планування. Воно притаманне кожній системі підприємства, і логістична не виняток. Досягнення цілей логістичної системи багато в чому залежить від якості оперативного, тактичного і стратегічного планування.

Сьогодні логістична система - це складна, структурована економічна система, яка є організаційно-господарським механізмом управління матеріальними та інформаційними потоками. Вона включає матеріальні засоби, що забезпечують рух товарів по логістичному ланцюгу (склади, вантажно-розвантажувальні механізми, транспортні засоби), виробничі запаси та засоби управління усіма ланками ланцюга.

Планування логістичної діяльності - систематичний процес розробки логістичного проекту і постановки логістичних цілей, вибору шляхів їх досягнення, формування управлінських рішень, конкретних заходів та термінів їх виконання для досягнення поставлених цілей, а також прогнозування наслідків цих дій.

Завданням логістичного планування виступає розробка проектів, які визначають певні параметри логістичної діяльності на перспективу, в результаті чого досягається мета логістичної системи підприємства, а саме доставка необхідної кількості та асортименту товарів та виробів у задане місце, максимально підготованих до виробничого чи особистого споживання при заданому рівні витрат.

На підприємстві логістичне планування здійснюється на двох рівнях: вищому - стратегічному і підпорядкованому йому - оперативному. Оперативне

логістичне планування за термінами і ступенем деталізації створює передумови для виконання планів вищого - стратегічного рівня.

Стратегічне планування пов'язане з довгостроковим розподілом ресурсів у логістичній системі з метою забезпечення виконання стратегічних завдань підприємства. Однак розробка стратегії поведінки фірми в умовах логістики завершує процес планування: стратегічне планування складається з сукупності оперативних планів, що визначають цілі, задачі і порядок дій в оперативних ситуаціях. За допомогою стратегічного планування визначаються необхідні рівні логістичних послуг, розміщуються вузлові пункти зберігання, розраховуються рівні запасів на складах, складаються маршрути і вибираються оптимальні способи транспортування.

Оперативне планування носить короткостроковий характер і дає змогу вирішувати поточні проблеми, наприклад, як відреагувати на різке підвищення транспортних тарифів, як виконати недавно отримане замовлення споживача. Оперативно-тактичні плани дозволяють більш точно визначати оптимальну величину замовлення матеріалів, строки і норми відвантаження та відправлення готової продукції та отримання сировини і матеріалів.

Для досягнення максимальної ефективності планування повинно ґрунтуватись на аналізі і прогнозі, порівняння результатів яких дасть змогу обрати найефективніший варіант розвитку в майбутньому. Результати планування відображаються в планах і звітах у вигляді планової, очікуваної й фактичної інформації, а також інформації про відхилення фактичних показників від планових. Слід зазначити, основою здійснення логістичного планування виступає прогнозування змін зовнішнього середовища.

Від ступеня точності прогнозів залежить адекватність створюваної логістичної системи реальним умовам і успіх компанії на ринку. На практиці широкого розповсюдження набуло комп'ютерне моделювання логістичних процесів, яке підвищує ступінь реальності і точності прогнозів та ефективність процесу планування в цілому.

При організації процесу логістичного планування використовуються методи, притаманні всій економічній системі в цілому, проте деякі з них мають певні специфічні особливості. До загальних методів, які використовуються для розробки планів, відносять наступні: переговори, коригування попередніх планів, різні інтуїтивні і графічні методи, обчислення за допомогою електронних

підсумок, оголошений лордом-канцлером або спікером, може бути оскарженим, у цьому випадку необхідне голосування з підрахунком голосів (відоме як роздільне голосування). При роздільному голосуванні у кожній з палат члени парламенту виходять до одного з двох холів, розташованих поряд з палатою, при цьому їх імена записуються клерками, а їх голоси підраховуються, коли вони повертаються з холів назад до палати. Спікер Палати громад залишається нейтральним і голосує лише у випадку нічийного підсумку голосування. Лорд-канцлер голосує разом з рештою лордів [2, с. 295].

Отже, на сьогодні, парламент є необхідним елементом державної влади в будь-якій країні, адже на нього покладений ряд таких важливих функцій, як представницька, законодавча, контрольна, установча. Саме початок формування цієї гілки влади у більшості країн поклав парламент Великої Британії. Його часто в народі називають «матір'ю всіх парламентів», оскільки, законодавчі органи багатьох країн, а особливо країн-членів Британської Співдружності створені за його зразком. Британський парламент, маючи глибокі історичні корені, відрізняється від інших парламентів і є особливим у своєму роді.

Література:

1. Конституційне право зарубіжних країн: Навч. посібник / М. С. Горшеньова, К. О. Закоморна, В. О. Ріяка та ін.; За заг. ред. В. О. Ріяки. – 2-е вид., допов. і перероб. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 544 с.
2. Шаповал В. М. Конституційне право зарубіжних країн : академ. курс : підручник / В. М. Шаповал. – 2-ге вид., переробл. і допов. – К. : Юрінком Інтер, 2010. – 464 с.

Акту про Палату лордів 1999 року лише довічне перство (тобто, перство, що не спадкується) автоматично дає право його власнику засідати у Палаті лордів. Зі спадкових перів лише дев'яносто два – граф-маршалів і лорд обер-гофмейстерів та дев'яносто спадкових перів, що обираються всіма перами, зберігають свої місця у Палаті лордів [1, с. 396].

Палата громад складається з 650 парламентарів (коммонерів) і, навпаки, обирається демократично – одним виборчим округом відповідно до виборчої системи First-Past-the-Post. Коммонери обираються шляхом загальних, рівних, прямих, таємних виборів за мажоритарною системою відносної більшості строком на п'ять років.

Дві частини Парламенту відокремлені одна від одної; ніхто не може засідати одночасно у Палаті громад і Палаті лордів. Лорди Парламенту, за законом, не можуть голосувати на виборах членів Палати громад, крім того суверен, за звичаєм, не голосує на виборах, хоча для цього і немає законодавчого обмеження.

Кожна з двох палат Парламенту очолюється спікером. У Палаті лордів – лорд-канцлер, член кабінету міністрів, є спікером. Якщо цю посаду не зайнято, спікер може бути призначений Короною. Заступники спікера, які заміщають його у разі відсутності, також призначаються Короною.

Палата громад має право обирати свого власного спікера. Теоретично, для того щоб результати виборів набрали чинності, необхідна згода суверена, але, відповідно до сучасного звичаю воно гарантовано. Спікера може заміщати один з трьох заступників, які відомі як голова, перший заступник голови та другий заступник голови.

В цілому, вплив лорда-канцлера як спікера на палату серйозно обмежено, у той час як, влада спікера Палати громад над палатою значна. Рішення про порушення порядку роботи і покарання некерованих членів палати ухвалюються всім складом палати у Верхній Палаті та одноосібно спікером у Нижній Палаті. У Палаті лордів виступи адресуються до усієї палати, а у Палаті громад виступи адресуються лише спікеру.

Обидві палати можуть вирішувати питання усним голосуванням, члени Парламенту вигукують «Так» або «Ні» (у Палаті громад), або «Згодний» чи «Не згодний» (у Палаті лордів), і головуєчий оголошує підсумок голосування. Цей

таблиць, імітаційне моделювання, експертні системи, математичні моделі (математичне програмування, сіткове планування).

Значення логістичного планування доцільно розглядати в контексті сполучення типових цілей компаній з типовими цілями логістики. Основні цілі компанії групуються в чотири категорії: виживання, ріст, фінанси, взаємодія з оточенням. Типові цілі логістики також представлені чотирма видами: якість і кількість, своєчасна доставка, ціна, сервіс. Природно, що досягнення цілей компанії та формування її позитивного іміджу безпосередньо залежить від значення показників логістичної діяльності.

Таким чином, недостатнє відпрацювання цілей і завдань логістичного планування, недостатня компетентність органів управління підприємства при прийнятті зважених та обміркованих рішень постає досить серйозною перешкодою на шляху реалізації потенціалу підприємства та ефективного використання його ресурсів, тому планування логістичної діяльності виступає об'єктивною потребою, яка визначається закономірностями функціонування самих логістичних систем, його можна розглядати як деяку модель розвитку логістичної системи в певному часовому інтервалі.

Література:

1. Афанасенко І.Д., Борисова В.В. Комерційна логістика: Підручник. – СПб.: «Финек».: 2014.- 351 с.
2. Крикавський Є.В. Логістика: Підручник. – Л.: 1999. – 348 с.
3. Процес логістичного планування [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://stud.com.ua>

Agricultural economics

Әнесова Алмира

Алматы Технологиялық Университеті, Алматы, Қазақстан

АУЫЛ ШАРУАШЫЛЫҒЫН САҚТАНДЫРУ МЕХАНИЗІМДЕРІН ҚОЛДАНУ ТӘЖІРИБЕСІ

Сақтандыру ісі әртүрлі экономикалық кезеңдерде маңызды рөл атқара отырып бірқатар экономикалық институттардың ішінде маңызды орын алды. Соңғы 5 жыл ішінде республика бойынша сақтандыру сыйақыларда ауыл шаруашылықтың үлесі 1% көлемінде тұр. Экономикалық салалар ішінде ауыл шаруашылық жоғары тәуекелдерге ие сала, сол себептен сақтандыру компаниялары оны сақтандыруға көп қызығушылық танытпайды. Қазіргі таңда тек 2 сақтандыру ұйымы өсімдік шаруашылықты міндетті сақтандыру бойынша лицензияға ие оған дәлел бола алады. Сонымен қатар, 2012-2016 жж. міндетті сақтандыру келісім шарттардың саны күрт қысқарды: 3897 келісімнен 1630 келісімге дейін [1]. Сонда, ауыл шаруашылық тауар өндірушілерге өз мүдделерін қорғауын сақтандыру ұйымдарына емес мемлекетпен көрсетілетін кепіліне ғана сенуге қалады.

Ауыл шаруашылық өнімдерін сақтандырудың бірнеше ерекшеліктері бар. Олардың ішінде малдардың жас ерекшеліктері маңызды рөл алады, яғни сақтандыруға тек қана ересек малдары қабылданады, мысалы, ірі қара мал – 6 ай, жылқы – 1 жыл, т.с.с. Малдарды инфекциялық аурулардан, өрттен көбінесе сақтандырады. Жануарлар үшін сақтандыру соммалары әрбір жануар үшін жекелей және жынысы мен жасына қарай топтастыру арқылы орнатылады, алайда оның мөлшері жануарлардың нарықтық құнынан аспауы тиіс. Сақтандыру келісімі әдетте 1 жылға жасалады. Егер сақтанушы жануарларды ұстау және пайдаланудың зооветеринарлық ережелерін бұзу нәтижесінде жануарлардың жаппай өліміне алып келсе, онда сақтандырушы сақтандыру төлемінен бас тартуға құқығы бар.

Өсімдік шаруашылығында міндетті сақтандыру объектісі ретінде сақтандыру жағдайының нәтижесінде өсімдік өнімдерін өндіру процесінде

Мельничук І. С.,

студентка НН ЮІ Національного авіаційного університету, м. Київ, Україна

Толкачова І. А.,

к.ю.н., доцент

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СТРУКТУРА ТА ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПАРЛАМЕНТУ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

Британський парламент є найстарішим парламентом світу. Його створення датують XIII ст., коли на вимогу повсталих феодалів королем Іоанном Безземельним у 1215 р. була підписана Велика хартія вольностей. Вона покладала на монарха обов'язок створювати для встановлення податків загальну раду королівства.

Парламент Сполученого Королівства Великої Британії і Північної Ірландії є вищим законодавчим органом у Сполученому Королівстві та Королівських заморських територіях. Його очолює Британський монарх, роль якого, здебільшого, церемоніальна, на практиці, завжди діє відповідно до порад прем'єр-міністра та інших міністрів, які, у свою чергу, підзвітні двом палатам Парламенту.

Парламент Великої Британії двопалатний. Він включає в себе верхню палату – Палату лордів і нижню – Палату громад. Палата лордів не обирається, вона включає до свого складу лордів духовних (вище духовенство англіканської церкви) й лордів світських. На сьогодні, лордами духовними є лише двадцять шість вищих єпископів і архієпископів. Ці двадцять шість чоловік завжди мають у своєму складі людей, що займають «п'ять великих кафедр», а саме: Архієпископа Кентерберійського, Архієпископа Йоркського, Єпископа Лондонського, Єпископа Даремського і Єпископа Вінчестерського. Решта лордів духовних – це найстаріші єпархіальні єпископи, згідно з черговістю рукопокладання [1, с. 321].

Усі лорди світські є членами перства. Раніше це були спадкові пери, що володіли титулами герцога, маркіза, графа, віконтів або барона. Відповідно до

та свобод людини і громадянина. Це є важливим етапом в розбудові України як демократичної, соціальної та правової держави.

Література:

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. / Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про Конституційний Суд України: Закон України від 13 липня 2017 року № 2136-VIII // Відомості Верховної Ради. – 2017. – № 35. – Ст. 376.
3. Гультай М. М. Функціональні характеристики інституту конституційної скарги та модель його впровадження в Україні / М. М. Гультай // Вісник Конституційного Суду України. – 2011. – С. 185-193.
4. Крусян А. Конституційна юстиція та конституційні перетворення в Україні / А. Крусян // Український часопис конституційного права. – 2016. – С. 31-36.

сақтанушының шеккен ақшалай шығындарының орнын толтырумен байланысты сақтанушының мүлдік мүдделері қарастырылады. Өсімдіктердің зақымдануына немесе жойылуына алып келетін құрғақшылық, аяз, жылудың жетіспеушілігі, шектен тыс ылғалдылық, жауындар, борандар, селдер және т.с.с. табиғи апаттар сақтандыру жағдайлар болып танылады. Сақтандыру соммасы ауыл шаруашылық дақылдарының әрбір түрі бойынша оны өсіруге кеткен шығындар нормативіне сүйене отырып анықталады. Мәселен, бидай өнімдері - 3,48-9,15, май өнімдері - 3,44, қант қызылшасы- 3,89, т.с.с. Міндетті сақтандыру келісімі егіндік жұмыстары біткеннен кейін 15 күннен кешіктірмей 1 жыл мерзімге жасалуы тиіс.

Шет елдердің тәжірибесі қарайтын болсақ, ең дамыған жүйелердің қатарына АҚШ, Канада мен Испания кіреді. Канада елінде ауыл шаруашылық өнімдерін сақтандыру 40 жылдан аса уақыт ұсынылады. Барлығы Канадада 10 өңірлік сақтандыру бағдарламасы жұмыс істейді. Олардың ішінен 5 шет жері өзінің ауыл шаруашылығының тәуекелді профелін халықаралық қайта сақтандырушылар арқылы қайта сақтандырады. Канадада өнімдер бойынша сақтандыру жабындының орташа деңгейі – 74%.

Қазақстандағы ауыл шаруашылық дақылдарының өсіруге ықпал ететін ең көп таралған тәуекелі – құрғақшылық, осыған орай, кейбір өңірлері тәуекелді егіншілік аймағы болып есептелінеді. Деректерге сүйінсек еліміз құрғақшылықтан - 5 жылда 2 рет, ал қатты жауынсыздықтан – 6 жылда 1 рет зардап шегеді. Нәтижесінде, ауыл шаруашылығының астық өнімділігінің жиі және күрт ауытқулары байқалады. Мәселен, соңғы 10 жылда астық дақылдарының шығымдылығы орташа алғанда 10,2 бастап 13,3 ц/га түрленеді [2]. Құрғақшылықтан басқа, елдегі ауыл шаруашылығы дақылдарының өндірісіне әсер ететін тәуекелдер – бұршақ пен жауын және ерте қатқақ болып табылады. Сол себептен ауыл шаруашылық өнімдерін сақтандыру маңызды мәселе, бірақ та біздің елімізде ауыл шаруашылығын сақтандыру төмен деңгейде тұр. Осы тұрғыда келесі мәселелерді атап көрсетуге болады:

- АӨК субъектілер міндеттемелерін кепілдендіру құралының дамымағаны;
- саланың жоғары несиелік тәуекелдерінен АӨК субъектілерінің қарыздарын сақтандыруға және кепілдендіруге, ақша бөлу тетігіне сақтандыру компанияларының лайықты қызығушылығы мен кепілдіктері болмағаны;

- өзара сақтандыру қоғамының қызметі сақтандыру компанияларының қызметіне қарағанда мемлекеттік реттеуші органдарымен бақыланбайды;

- саланың жоғары табиғи-климаттық, эпизоотикалық, фитосанитариялық, карантинді, экономикалық тәуекелдері.

Бұл мәселелерді реттеу мақсатында келесі шаралар ұсынылады:

1. Өзара сақтандыру қоғамының аккредиттелген агенттерге немесе лицензияланатын брокерлерге трансформациялау;

2. Өңірлер мамандану сызбасының негізінде табиғи-климаттық аймақтарға байланыстыра отырып, өндірістік шығындар нормативін нақты шығындар сәйкестігіне келтіру;

3. Табиғи климаттық аймақтар бойынша сақтандыру тарифтерінің анықтау градациясын енгізіп, тарифтерді жыл сайын қарастыру;

4. Сақтандыру туралы заңының қолданысы таралатын дақылдар мен өңірлердің мамандануы картасын белгілеу;

5. Агросақтандыру жүйесіне омбудсменді енгізу;

6. Сақтандыру полисі жоқтығы үшін ауыл шаруашылық тауар өндірушілерінің жауапкершілігін күшейту.

Қорыта келе, елімізде ауыл шаруашылық саласы ең ірі салалардың бірі, оны тиімді басқару негізінде жоғары табысты алуға болады, ал ол үшін әр түрлі қауіп қатерлерден сақтану механизмін дамытуға тек мемлекет тарапынан ғана емес, сақтандыру ұйымдары да көп көңіл аударуы тиісті.

Қолданылған әдебиеттер тізімі:

1. Шинкеева Г. Анализ страхового сектора Республики Казахстан в 2017 году / RFCA rating Agency – август, 2017. – 12 с.
2. <http://mgov.kz/aza-stan-respublikasy-auyl-sharuashyly-y-ministri-a-i-myrzahmetovty-2016-zhyldy-ortyndysy-bojynsha-haly-aldynda-y-esebi/>

Думки науковців та експертів щодо діяльності та ефективності конституційної скарги різняться. Зокрема, на думку науковця, члена Конституційної Комісії України В. Речицького, важливим є не саме запровадження конституційної скарги, а готовність Конституції України до виконання такої функції.

Прихильники запровадження інституту конституційної скарги в Україні розглядають його позитивні сторони в тому, що він встановлює додаткові гарантії захисту конституційних прав і свобод людини, які передбачають безпосередній доступ осіб до конституційного правосуддя та вдосконалення роботи Конституційного Суду України в цілому. Однак, науковці вказують також на можливі негативні наслідки нововведення, а саме: перевантаження Конституційного Суду України; неможливість вирішення ним найважливіших проблем суспільного життя, основоположних проблем щодо прав людини; фактичне перетворення органу конституційного контролю на «четверту» інстанцію для справ, що підлягають розгляду судами загальної юрисдикції, тощо [3, с.185].

Слід підкреслити необхідність та теоретичну доцільність прийняття нового нормативно-правового акту, який би встановив регулятори діяльності Конституційного Суду України відповідно до Основного Закону нашої держави, з метою підвищення ефективності функціонування саме з питання конституційної скарги. Адже, основним і необхідним є законодавче врегулювання таких аспектів: процедурно-процесуальні питання поняття та перегляду скарг; вимоги щодо їх прийнятності, зокрема вимоги щодо строків подання скарг, юридичного представництва, судових витрат; форми конституційної скарги; особливості перегляду рішень судів у зв'язку із задоволенням конституційних скарг тощо [4].

Підсумовуючи вищезазначене, доцільно було б вказати, що втілення в життя принципів сучасного українського конституціоналізму, яке є метою конституційного реформування, вимагає створення та функціонування ефективного механізму захисту прав та свобод людини і громадянина яким, на нашу думку, і є інститут конституційної скарги. Його запровадження в Україні дасть можливість будь-кому, хто бажає чи вважає, що його конституційні права порушено державною (публічною) владою, подати скаргу до Конституційного Суду України, що безумовно сприятиме вдосконаленню механізму захисту прав

Петухова А. А.,

студентка НН ЮІ Національного авіаційного університету, м. Київ, Україна

Толкачова І. А.,

к.ю.н., доцент

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

РОЛЬ КОНСТИТУЦІЙНОЇ СКАРГИ У МЕХАНІЗМІ ЗАХИСТУ ПРАВ ТА СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

З часів започаткування в Україні суду конституційної юрисдикції постає питання на загальнодержавному та науково-технічному рівні про забезпечення доступу осіб до конституційного правосуддя, у тому числі за допомогою інституту конституційної скарги.

Відповідно до ч. 4 ст. 55 Конституції України кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених Конституцією, та у порядку, визначеному законом [1]. Її впровадження, на нашу думку, є чи не найефективнішим механізмом захисту прав та свобод людини і громадянина.

Призначення конституційної скарги полягає у визнанні можливості фізичним та юридичним особам звертатися до компетентних органів конституційного судочинства з письмовою заявою про перевірку конституційності законів та інших юридичних актів, які скасовують чи обмежують конституційні права і свободи. Головними умовами звернення до Конституційного Суду України є: наявність рішень судів, в яких було застосовано норму, конституційність якої оскаржується, та використання суб'єктом звернення всіх засобів юридичного захисту своїх прав.

Конституційна скарга – не єдиний, а лише один з інструментів гарантування та захисту конституційних прав і свобод органами конституційної юстиції. Основним завданням Конституційного Суду України є гарантування верховенства Конституції як Основного Закону на всій території України (стаття 1 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року) [2].

Болатхан Ардак

Алматы Технологиялық Университеті, 3 курс, Алматы, Қазақстан

ҚАЗАҚСТАН РЕСПУБЛИКАСЫНЫҢ АУЫЛШАРУАШЫЛЫҒЫНЫҢ ДАМУЫНДА КЕДЕНДІК ОДАҚТЫҢ РӨЛІ

Әлемдегі бәсекеге қабілетті 30 елдің қатарына енді мақсат тұтқан мемлекет елбасымыздың салиқалы саясатының арқасында біршама жетістіктерге қол жеткізді. Бұл әр қазақ азаматының мақтанышына айналуы тиіс.

Бүгінгі таңда мемлекеттің саяси тұрақтылығы мен әлеуметтік сапасы тікелей экономикалық дамуына байланысты. Елбасымыздың «бірінші-экономика, одан кейін саясат» деген сөзі соған дәлел.

1995 жылдың 20 қаңтарында Қазақстан, Ресей және Белорусия мемлекеттерінің президенттері Кедендік Одақ құру туралы құжаттарға қол қойды. Кеңес үкіметінің құлдырауынан кейін біртұтас кедендік аумақты және ТМД-ның біртұтас ақша кеңістігін жою кезеңінде әсіресе, 1992-1994 жылдары дезинтеграциялық тенденциялардың әрекеті қатты байқалды. Нәтижесінде ТМД елдерінде баға деңгейінің ерекше құлдырауы орын алып, алып-сатарлыққа және маңызды материалдық ресурстарды тасып алып кетуге мүмкіндік береді. Батыс нарығымен, Ресей, Қазақстанмен және басқа да Орталық Азия мемлекеттерінің арасында өзіндік ерекше аймақ болып Балтық жағалауы елдері тұрады. Бұл елдер арқылы шикізаттың құнды түрлері: жез, цинк, қорғасын және ҚР-ның басқада тауарлары тасылды. ТМД елдерінің шекараларындағы бақылаусыз жағдайды ұйымдасқан қылмыстық топтар пайдаланады. Осындай жағдайлардан кейін ТМД елдері сыртқы сауда-саттықта әр түрлі шектеулер енгізіп, өз шекараларында Кедендік одақ құруға бел буды. 1996 жылы 29 наурызда осы келісімдерге Қырғызстан қосылды. Осы кезде Қазақстан, Белоруссия, Қырғызстан және Ресей экономикалық және гуманитарлық салалардағы интеграцияны тереңдету туралы Келісім-шартқа қол қойды [1].

Астанада өткен III экономикалық форумда Президентіміз Нұрсұлтан Әбішұлы Назарбаев сөйлеген сөзінде. «Бұдан әрі ықпалдастық қажет етіледі. Өткен он жылдықтардың ықпалдастығы түрлі құрлықтар арасында

жасалды. Біздің алдымызда Еуразиялық құрлық ішіндегі әлеуетті пайдаланудан орасан зор мүмкіндіктер ашылуда. Осының жарқын аймағы ретінде Қазақстан мен Ресей арасында құрылып, бүгін қол қойылған Кеден одағы мысал бола алады», - деді.

Кедендік одаққа мүше елдер: Қазақстан - 1 шілде 2010ж; Россия - 1 шілде 2010 ж; Белоруссия - 6 шілде 2010 ж; Армения - 2 қаңтар 2015 ж; Қырғызстан - 12 тамыз 2015 ж.

Кедендік одақтың берері мол, келешегі кемел деп айта аламыз. Осы елдерге тауар шығарғанда және тауар әкелгенде баж салығы салынбайды, қандай да бір құжаттар қажет етілмейді. Алайда, одаққа мүше емес басқа шетелдерден келетін тауарларға салынатын кедендік баж салығы едәуір өсетін болады. Кедендік одаққа енудің бірінші кезеңінде, яғни 2010 жылда мүше елдер арасындағы 11000 түрлі тауар айналымына салынар кедендік баж салықтары алынып тасталды. Аталған елдер өз аймақтарында тауарларды еш кедендік бақылаусыз шығара алады. Сонын арқасында тауар құны едәуір төмендеп, тиімділігі көп болады.

Елбасы: «170 миллион халқы бар орасан зор нарық қалыптасты. Елдеріміздің жалпы өндірістік көлемі 600 миллиард долларды құрып отыр. Тек қана мұнаймыздың қоры 90 миллиард баррель. Бұл бізді әлемдік энергия көздері нарығындағы аса маңызды ойыншыға айналдырды. Ауыл шаруашылығының ортақ әлеуеті 112 миллиард доллар. Әлемде өндірілетін бидайдың 12 пайызы, оның экспортының 17 пайызы біздің елдерге тиесілі. ішкі жалпы өнімдеріміз екі триллион, ал ортақ тауар айналымымыз 900 миллиард доллардан асып жығылды», - деп атап өткен еді [2].

Кедендік одақ құрылғаннан бері біршама тиімді істер жасалып, ел экономикасын қазіргі заман тауарларына сәйкес дамыту шаралары жүргізілуде.

Кедендік одақты құру процесінің маңыздылығы-осы одаққа мүше мемлекеттердің экономикасына инвестициялар тартуға жағымды жағдайлар жасау, мемлекеттердің экономикалық әлеуетін ескере отырып, бірлескен кәсіпорындар құру болып табылатындығында. Инвесторлар біздің рынокка келу-келмеу туралы шешім қабылдау кезінде, тек жекелеген Қазақстан рыногы ғана емес, осы жалпы Кедендік одаққа кіретін мемлекеттер мүдделерін де ескеретін болады. Қазақстан экономикасын әртараптандыру ең маңызды мақсат болып табылады.

не досяг другого туру президентських виборів та новостворена партія En Marche! отримала як президентство, так і прийнятну більшість у Національній асамблеї.

Вибори проводяться згідно з правилами, встановленими в Конституції Франції, організаційних законах та виборчому кодексі. Голосування не є обов'язковим [3].

Отже, для знаходження шляхів удосконалення сучасної виборчої системи України досить важливо проаналізувати досвід інших країн у цій галузі. Звісно, виборчі системи України та Франції різняться між собою, але вони мають деякі спільні риси. Перш за все, обидві країни використовують на практиці мажоритарну виборчу систему. Україна – для виборів глави держави, а Франція – для формування складу уряду, парламенту та, безперечно, Президента Франції.

Література:

1. Про вибори народних депутатів України: Закон України від 17 листопада 2011 р. № 4061-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 10–11. – Ст. 73.
2. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. / Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Конституція Французької Республіки (прийнята на референдумі 4 жовтня 1958 р.): станом на 30 серпня 2015 р.: пер. з фр. / укладач П. В. Романюк. – Х. : Право, 2015. – 68 с.

Вибори народних депутатів України здійснюються на засадах пропорційної виборчої системи з обранням депутатів у багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі за виборчими списками від політичних партій та виборчих блоків. У розподілі депутатських мандатів беруть участь ті партії та виборчі блоки, виборчі списки яких за підсумками голосування на виборах депутатів набрали не менше трьох відсотків голосів виборців, що взяли участь у голосуванні.

Президент України обирається за мажоритарною виборчою системою абсолютної більшості (а при повторному голосуванні — відносної більшості).

Вибори депутатів місцевих рад здійснюються за пропорційною та мажоритарною виборчими системами. Депутати міських, районних у містах, районних, обласних рад, міської ради міста Києва обираються за пропорційною системою, тобто за виборчими списками від місцевих організацій політичних партій та виборчих блоків. Депутати сільських та селищних рад, а також сільські, селищні та міські голови обираються за мажоритарною системою відносної більшості [2].

Порівнюючи виборчі системи України і Франції, слід відмітити, що у Франції діє представницька демократія. Державні посадові особи в законодавчих та виконавчих органах обираються громадянами або призначаються виборними посадовими особами. Франція обирає на своєму національному рівні главу держави, тобто президента, і законодавчий орган. Президент обирається на п'ятирічний термін (раніше – на семирічний), безпосередньо громадянами [3].

Крім того, громадяни Франції обирають членів Національної Асамблеї, Сенату та різних місцевих органів влади. Також проводяться публічні вибори для деяких неполітичних посад, наприклад, для судів, які керують трудовим законодавством, обираються працівниками та роботодавцями, або судді, які керують справами щодо оренди сільськогосподарських земель.

Франція не має повноцінної двопартійної системи, тобто системи, в якій, хоч існує багато політичних партій, тільки дві партії мають відношення до динаміки влади. Проте, французька політика звичайно висвітлювала деякі тенденції, що характеризують двопартійну систему, в якій влада чергується між відносно стабільними коаліціями, кожна з яких очолювана великою партією: з однієї сторони – Соціалістична партія, з другої – релігійні партії та їхні попередники. Ця модель була провалена в 2017 році, коли жоден із цих партійців

Мемлекет басшысы агроөнеркәсіп кешенінен (АӨК) дамытуға және бүгінгі әлемде қалыптасқан күрделі жағдайларға байланысты азық-түлік қауіпсіздігін қамтамасыз етуге басымдық беру қажеттігін үнемі басты назарға қойып келеді. Сонын арқасында АӨК экономикамыздың тұрақты даму саласына айналды. Азық-түлік қауіпсіздіген қамтамасыз етуге шешуші үлес қосатын мал шаруашылығы саласы екені ескеріліп, ауылшаруашылық малдарының тұқымын асылдандыруға айрықша мән беріліп, қомақты қаржы бөлінуде. Егін шаруашылығын дамытуда жаңа технологиялар енгізіліп, жоғарғы сапалы және мол өнім алуға деген талпыныс бар. Ең бастысы, сыртқа экспортталатын астық көлемін биыл 10 млн. тоннадан асыру көзделіп отыр. Мұның өзі ішкі азық-түлік қауіпсіздігін қамтамасыз етумен қатар, аштық жақындай түскен елдерге де қол үшін созуымызға мүмкіндік береді.

Қорытындылай келе, Кедендік Одақтың қызмет етуі мүше елдердің бәсеке қабілеттілігін арттыруға, сауда қызметтерін арттыруға, сыртқы экономикасын жетілдіруге септігін тигізеді.

Пайдалынған әдебиеттер:

1. Стрежнева М.В. Европейский Союз И СНГ: сравнительный анализ институтов - М 1999.
2. Назарбаев Н.Ә. Қазақстан экономикалық, әлеуметтік және саяси жедел жаңару жолында. Қазақстан Президентінің Қазақстан халқына жолдауы // Ақиқат – 2005 - №3 – 16б.

Regional economy

Утегенова К.А.

Қорқыт Ата атындағы Қызылорда Мемлекеттік Университеті, э.ғ.к.

Шайхы Б.М.

Қорқыт Ата атындағы ҚМУ-нің магистранты

ШАРУАШЫЛЫҚТЫ ЖҮРГІЗУДІҢ НАРЫҚТЫҚ ЖҮЙЕСІНДЕ ҚҰРЫЛЫС ӨНІМІ САПАСЫ МЕНЕДЖМЕНТІНІҢ АТҚАРАТЫН ФУНКЦИЯЛАРЫ

Құрылыс кәсіпорындары қызметінде өнімінің сапасы маңызды көрсеткіштер қатарына жатады. Құрылыс сапасын арттыру мәселесі стратегиялық сипатта және құрылыс кәсіпорынының бәсекеге қабілеттілігіне әсер ететіндіктен өзекті мәселе болып қала бермек. Дегенмен, құрылыс кәсіпорындарының бәсекеге қабілеттілігін қалыпты деңгейде ұстау үшін сәйкес материалды техникалық база, білікті және ынталы персонал ғана емес, өндірісті ұйымдастыру және басқарудың, оның ішінде құрылыс өнімі сапасын тиімді басқарудың жақсы қалыптасқан жүйесі болуы қажет. Құрылыс өнімі сапасының артқанынан, құрылыс кәсіпорынының дамуын, ғылыми техникалық жетістіктерді енгізуін, құрылыс өндірісінің тиімділігінің артуын білуге болады.

Құрылыс саласына сапа менеджменті жүйесін енгізу мәселесі – қолданыстағы нормалар мен ережелерді техникалық сақтау мәселесі ғана емес, сонымен қоса Қазақстанның жаңа салынған құрылыс нысанында әрбір қазақстандықтың өмір сүру, кәсіпкерлікпен айналысы жайлылығы мен қауіпсіздік мәселесі.

Құрылыс жүргізуші кәсіпорындардың қызметін дамыту мәселесін анықтауды зерттеу барысында сыртқы орта тарапынан болатын бәсекелестіктің қатаң талаптары маңызды орын алды. Өйткені, даму стратегиясын таңдаған әрбір кәсіпорынның болашақта қызмет ету тиімділігін және даму динамикасын айқындайтын жеткілікті дәрежеде бәсекелестік потенциалы болуы керек. Оның ішінде, құрылыс саласының бәсекелестігі неғұрлым қатаң және ол бәсекелестер санымен, саланың табысымен, салаға кірігу бөгетінің шамасымен, салалық бәсекелестердің нарықтық үлестерінің қатынасымен анықталды.

Присяжнюк А. М., Гаврилюк В. Ю.,

студентки НН ЮІ Національного авіаційного університету, м. Київ, Україна

Науковий керівник: Толкачова І.А., к.ю.н., доцент

ВИБОРЧІ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ ТА ФРАНЦІЇ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ

Розбудова правової, демократичної держави супроводжується зростанням ролі громадянського суспільства в безпосередньому визначенні змісту державно-владних впливів. Демократичність організації держави потребує не тільки формального проголошення публічної влади такою, що належить винятково народу, а й безпосередньої участі народу в практичному здійсненні цієї влади. Практика виробила різні форми здійснення безпосереднього народовладдя: мітинги, зібрання, революції. Проте найбільше визнання і поширення дістали вибори та референдуми.

На сьогодні, в Україні діє змішана виборча система, яка закріплена Законом України «Про вибори народних депутатів України» від 17 листопада 2011 року [1].

Змішана виборча система являє собою поєднання двох виборчих систем: пропорційної та мажоритарної. У наш час більш ніж як у двадцяти країнах світу застосовується змішана виборча система. Найчастіше вона використовується тоді, коли в державі відбувається пошук та становлення нової виборчої системи.

Одним із найпоширеніших варіантів змішаної системи є рівне комбінування, що передбачає обрання половини депутатів мажоритарним шляхом, а іншої – пропорційним. У цій системі виборець одержує два голоси: один подає за одного із кандидатів, а другий – за один із партійних списків.

Запровадження змішаної виборчої системи має на меті ліквідацію недоліків мажоритарної та пропорційної систем з поєднанням їх переваг. Змішана виборча система сприяє укрупненню політичних партій або блоків, що забезпечує формування стійкого уряду, надає можливість збереження зв'язку між виборцями й обраними ними депутатами, дозволяє забезпечити водночас і представництво регіонів, і соціо-етнічних груп та партій.

нормальні умови життя для своєї родини, соціальні гарантії, сприятливі умови для ведення бізнесу, у нього не буде потреби шукати будь-яку роботу за кордоном. Також, особливо перспективним, у цьому напрямку є розробка заходів для повернення на батьківщину молоді, яка навчається за кордоном і може використовувати отриманий світовий досвід для ведення бізнесу в Україні. Тому держава повинна піклуватися про громадян, забезпечувати їх робочими місцями, гідною заробітною платою та інше. Тільки після проведення низки реформ в Україні ми зможемо зменшити кількість міграційних процесів та найголовніше, що наша держава стане тією країною, з якої не будуть емігрувати.

Література:

1. Білокудря А. В. Проблеми зайнятості та відтворення робочої сили в Україні / А. В. Білокудря // Управління розвитком. – 2013. – №14 (154). – 48 с.
2. Толкачова І. А. Особливості міграційних процесів в Україні / І. А. Толкачова // Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія : Юридичний вісник «Повітряне і космічне право». – К. : НАУ, 2016. – №3 (40) – С. 90–94.
3. Капітан В. Трудова міграція як аспект проблеми зайнятості в Україні / В. Капітан // Ефективність державного управління. – 2017. – Вип. 32. – 513 с.
4. Малиновська О. А. Трудові мігранти з України в країнах ЄС та їхні перекази на батьківщину у післякризовий період / О. А. Малиновська, І. П. Майданік // Міжнародний науковий форум: соціологія, психологія, педагогіка, менеджмент. – 2016. – Вип. 11. – 167 с.
5. Гнатюк Т. О. Добровільна зворотна міграція: досвід країн ЄС та перспективи України / Т. О. Гнатюк // Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили. Сер: Політологія. – 2011. – Т. 175, Вип.163. – 31 с.

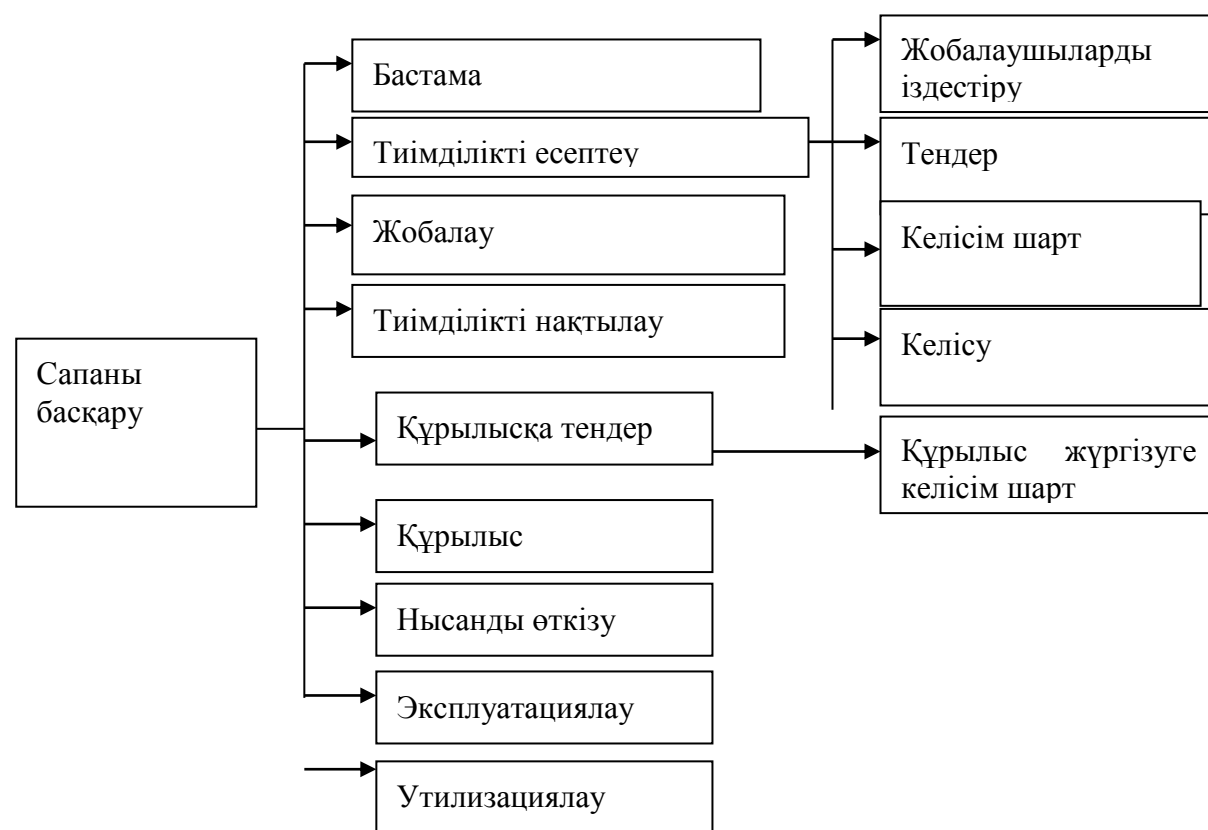
Сонымен, құрылыс жүргізу өндірісінің дамуына әсер ететін факторларға: құрылыс өнімі мен қызметінің сапасы, инновациялық потенциал, сервистік қызмет көрсетуді ұйымдастыру, инвестициялық тартымды ахуал, материалдық, қаржылық, еңбек және басқа да өндірістік ресурстар, өнімді жабдықтау және өткізуді рационалды ұйымдастыру, құрылыс кәсіпорындарындағы еңбеккерлерді әлеуметтік қолдау жатады.

Сапа қазіргі таңда саяси, экономикалық және адамгершілік категориялар ретінде қалыптасты. Құрылыс өнімінің сапасы дегеніміз - азаматтардың денсаулығы, ыңғайлылығы және көңіл-күйі, сонымен қатар, тұрғызылған нысандардың қауіпсіздігі, сенімділігі, қаражат. Өнім сапасы кәсіпорын қызметінің маңызды көрсеткіштерінің қатарына кіреді. Ал өнім сапасын арттыру нарық жағдайында әрекет ете білуді, ғылыми техникалық жетістіктерді енгізгендікті, өндіріс тиімділігінің артқандығын білдіреді.

Жаһандану үдерісі кең көлемде дамымай тұрған кезде, құрылыс кәсіпорындары моральдік және физикалық жағынан тозған өндірістік қуаттарды (экскаваторлар, көтергіш крандар, цемент араластыратын жабдықтар, темір бетон бұйымдар, кірпіш, керамика және т.б.) пайдаланған уақыттарда соңғы өнімнің сапасына кері әсер ететін.

Жаһандану үдерісі Қазақстандық құрылыс компанияларының импорттық жоғары технологиялық, озық құрылыс техникасын пайдалана отырып құрылыс нысандары мен материалдырын пайдалануы нәтижесінде өнімдерінің сапасын арттыруға итермелейді. Зерттеулер сапаны басқару оны қалыптастыру, ынталандыру және сақтау арқылы жүзеге асатынын көрсетті. Нәтижесінде, сапаға әсер етуші факторларды үшке бөлуге болады: сапаның қалыптасуына әсер етуші факторлар, өнім сапасын ынталандырушы факторлар, өнім сапасын сақтауға ықпал етуші факторлар [1].

Сапаны басқару инвестициялық құрылысты жобалау жүйесінде өтеді .

1 сурет - Құрылысты жобалауда сапаны басқару жүйесі

Сапаның қалыптасуына әсер етуші факторларға құрылыс өнімі нарығын зерттеу, өнімге қойылатын талаптарды қалыптастыру, бастапқы шикізаттар мен материалдардың сапасы, жобалау сапасы, дайын өнімді бақылау жатады. Өнім сапасын ынталандырушы факторларға: өндірістің әлеуметтік және экономикалық мақсаты, басқару ерекшеліктері, баға қалыптастыру, еңбеккерлердің материалдық қызығушылығы, сапасыз құрылыс өндірісіне санкциялар жатады. Өнім сапасын сақтауға ықпал етуші факторларға: сақтау, ұқсату, тасымалдау жағдайы, құрылыс өнімдерін пайдалану деңгейі, қызмет көрсетудегі техникалық көмек және т.б. жатады [2].

Сонымен, құрылыс өнімінің сапасын қамтамасыз ету дегеніміз – тұтынушылар талаптарын қанағаттандыру үшін өнім шығаруға барлық жағдайды жасайтын жоспарланған және жүйеленген шаралар жиынтығы.

Құрылыс өнімінің сапасына қолданылатын ресурстардың жиынтығы әсер ететінін де атап өту керек. Мысалы, негізгі қорлар, заттай айналым қорлары

нестабільність (7%). Однак, все ж третина українців (29%) заявила, що ніякі обставини не змусять назавжди покинути країну [4, с. 127].

На наш погляд, ще одним важливим чинником, який спонукає громадян мігрувати є економічна нестабільність та військовий конфлікт на сході України, анексія Криму. Невпевненість у майбутньому змушує працездатне населення до пошуку стабільнішого доходу за кордоном.

Говорячи про соціальні чинники, які призводять до міграції громадян, необхідно згадати і про невідповідні умови праці, неможливості професійної самореалізації тощо. Зважаючи на те, що є можливість достатньо великого доходу за кордоном, міграція в Україні часто є нелегальною. Незаконною міграцією є нелегальне переміщення через державний кордон, тобто поза пунктами пропуску або з приховуванням від прикордонного та митного контролю, використовуючи підроблені документи, візи або без таких, самостійно чи за допомогою третіх осіб, а також проживання на території країни без відповідного дозволу відповідальних за це державних органів.

У цей же час еміграція завдає значної шкоди, так як національна економіка втрачає найкращу частину працівників. Це веде до старіння структури трудових ресурсів. Серйозною є проблема реадaptaції робітників, які повертаються з-за кордону і не пристосовані до місцевих умов праці та життя.

Особливо негативні наслідки для України має від'їзд висококваліфікованих спеціалістів та вчених. Відсутність найталановитішої частини суспільства, які представляють декілька поколінь нашої науки, стала причиною виникнення нових значних труднощів, з якими останнім часом зіштовхнулася Україна. Внаслідок неефективної політики економіка втрачає досить велику частину валового внутрішнього продукту. Тому пріоритетним для економічного розвитку повинно бути стимулювання науково-дослідної і винахідницької діяльності науковців, запобігання відпливу спеціалістів за кордон. Для більшості країн світу повернення досвідчених кваліфікованих робітників після роботи за кордоном стимулює розвиток національної економіки [5, с. 22-23].

Проаналізувавши вищевказане, слід зазначити, що необхідно вживати заходи стосовно стабілізації політичної ситуації країни. Якщо після проведення даних заходів економіка країни розвиватиметься таким чином, що український мігрант матиме можливість отримати гідну заробітну плату, щоб забезпечити

LAW

The constitutional law

Момотюк В. О., Матвійчук Я. Ю.,

студентки НН ЮІ Національного авіаційного університету, м. Київ, Україна

Науковий керівник: Толкачова І. А., к.ю.н., доцент

СТАН МІГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

Сучасні міграційні процеси у світі є однією з найголовніших проблем людства. Основою таких процесів є прагнення мігрантів до добробуту та безпеки, що підтвердили події пов'язані з військовими діями в Сирії, коли мільйони мігрантів почали переселятися до Європи.

Загальновідомо, що міграційні процеси у широкому розумінні – це просторове переміщення людей між різними поселеннями, регіонами, країнами. У вузькому розумінні, під цим явищем визначають систему переселень людей, які пов'язані зі зміною ними місця проживання на довгий строк, що призводить до змін територіального розміщення поселення [1, с. 42].

Наша держава не є винятком. На сьогодні, велика кількість громадян України працює за кордоном, це перш за все пов'язане з наступними важливими проблемами в Україні: відсутністю доступного ринку житла, реальних можливостей працевлаштування, високого рівня соціальної захищеності, що призводить до збільшення безробіття, неефективної політики зайнятості. Українці найчастіше вирушають за кордон переважно через низький рівень доходів, стан якості життя, відсутності працевлаштування [2, с. 92]. Так, наприклад, станом на 1 жовтня 2017 року кількість зареєстрованих безробітних становила 418,1 тис. осіб. Також, близько 800 тис. осіб перебувають у стані неповної зайнятості, а на одну вакансію припадає аж 8 безробітних [3, с. 481].

За даними досліджень Research & Branding Group головними причинами можливої еміграції в серпні 2016 року українці назвали пропозицію прибуткової роботи (28%) і збройний конфлікт (27%). Далі йдуть економічні проблеми в країні (19%) і сімейні обставини (18%). Замикають список згадуваних причин можливої еміграції відсутність умов для самореалізації (9%) і політична

және еңбеккерлер ресурсы. Қолданылатын ресурстар өндірістік факторлар болып табылады және олардың сапасына соңғы өнімнің сапасы тәуелді.

Құрылыс сапасына оны жүргізудегі барлық үдерістердің сапасы да әсер етеді. мұндай үдерістерге жобалау-сметалық жұмыстар, ғимараттар мен құрылыстарды салудағы технологиялық операциялар, монтаждау, ғимараттар мен құрылыстарды эксплуатациялау, құрылыс материалдарын сақтау және тасымалдау, өнімді өткізу және тазалық жұмыстары.

Әр түрлі салалар менеджментінде қолданылатын халықаралық стандарттардың озық тәжірибелеріне – ИСО 9001 сапа менеджменті жүйесі, ИСО 14001 экологиялық менеджменті және т.б. жатады. Аталған стандарттардың талаптарын ескере отырып, сапаны жүйелі басқару және кәсіпкерлікті тұрақты дамыту стратегиясына сәйкес құрылыс кәсіпорындарында заманауи сапа менеджменті жүйесін енгізуге болады.

Пайдаланылған әдебиеттер тізімі:

1 Айгужинова Д.З. Система управления качеством строительства в современных условиях развития Казахстана // Вестник КазНУ. Серия экономическая. – 2012. – №6.

2 Международные стандарты серии 9000:2000:9004:2000.-М.: Изд-во стандартов, 2000.

К.е.н. Богдан Н. М.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М. Бекетова, Україна*

ДОСЛІДЖЕННЯ ФАКТОРІВ УЗГОДЖЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ ІНТЕРЕСІВ В РЕГІОНІ

При дослідженні процесів узгодження економічних інтересів на регіональному рівні виникають питання щодо визначальних умов та факторів, що чинять найбільший вплив на цей процес і відносно яких необхідно здійснювати керуючі та стимулюючі чи випереджуючі функції.

Проблематика того, в якій мірі можна однозначно визначити вплив взаємодії суб'єктів в процесі узгодженні їх економічних інтересів на розвиток регіону, полягає в дослідженні ситуації функціонування різних груп інтересів, за якими стоять витрати та переваги їх співробітництва. Наприклад, є сумніви щодо того, чи можна розглянути деякі аспекти, що позитивно впливають на соціально-економічний розвиток, оскільки одночасно з тим існує шкідливий вплив, наприклад, на навколишнє середовище або на стан безробіття тощо [1].

Ці та інші проблеми ускладнюють або навіть унеможливають однозначний аналіз результатів впливу співробітництва щодо соціально-економічного розвитку регіону.

Крім того, слід зазначити, що навіть з урахуванням зазначених обмежень, тільки якщо співпраця триватиме довго (декілька років або навіть декілька десятків років), можна врегулювати чинники, що перешкоджають узгодженню інтересів та, в результаті, співпраці. В рамках запропонованої методології Б. Грей, визначається, в якій мірі індивідуальні очікування партнерів у процесі узгодження інтересів будуть досягнуті.

Проте, оцінка переваг взаємодії та співпраці для партнерів не є безпроблемною, оскільки для приватного бізнесу максимізація прибутку та мінімізація витрат – головний мотив співпраці. Опозиційні цілі має державний сектор та влада: збільшення надходжень від бізнесу та населення, покращення економічної ситуації, соціального становища тощо.

єсть свої пояснення. Если раньше для офицерского состава служба в армии являлась смыслом всей жизни и не ограничивалась сроком контракта (от пяти лет и более), то сегодня военнослужащие лишь исполняют свой конституционный долг и реализуют свое право на труд посредством прохождения военной службы. Сегодня Казахстанская армия и ее офицерский корпус живут в новой исторической обстановке, в которой произошли существенные изменения в социально-экономической, политической и духовной сфере. Происходит переоценка ценностей и ориентиров в жизни. В настоящее время нет однозначного понимания содержания понятия «воинская честь» и «достоинство». А когда нет единого понимания содержания и сути этих понятий, то возникают проблемы с оценкой того или иного проступка военнослужащего. Все это накладывает свой, порой весьма негативный, отпечаток на морально-нравственную атмосферу в воинских коллективах.

Таким образом воспитание нового Казахстанского патриотизма – такой приоритет определен Президентом страны Н.А.Назарбаевым в Стратегии «Казахстан-2050». В своем Послании народу Казахстана Лидер нации призвал общество «вооружиться вечными качествами – усердием, трудолюбием и целеустремленностью, которые помогут нам устоять и принести нашей Родине достойное будущее». При этом нормой жизни государства и нации должны стать дух патриотизма и традиций, дух единства и состязательности. И каждый обязан сделать все, чтобы этот созидательный дух стал частью его жизни. Сильный Казахстан немислим без сильной профессиональной армии.

Список литературы

1. Краткий словарь по социологии // Под ред. Д.М. Гвишиани и Н.И. Лапина. М.: Политиздат, 1989., - 32 с.
2. Герцен А.И. Собрание сочинений в 9-ти томах. – М., 1958.
3. Толстой Л.Н. Жизненные задачи русского офицера//Русский инвалид.– 1907.– №13.,– 154 с.
4. Ожегов С.И. Словарь русского языка. – М., 1981.
5. Галкин М.С. Новый путь современного офицера.// М.С. Галкин – М.:Воен.тип.,1907.,–143 с.

первых, о его личной недисциплинированности, во-вторых, об отсутствии требовательности со стороны командиров и начальников. Массовое нарушение формы одежды военнослужащими говорило о серьезном кризисе в армии и в государстве. В значительной степени снижению престижа военной формы одежды также способствовала широкая "милитаризация" невоенных структур, активно использующих элементы военной формы, но не имеющих традиций ее ношения. И, наконец, военная форма стала свободно продаваться любому человеку, не имеющему отношения к военной службе, а ее незаконное ношение, даже с использованием знаков различия, не преследуется по закону.

Такое отношение государства к военной форме не может способствовать укреплению дисциплины и правопорядка в армии. Умение вести себя в обществе, соблюдение правил воинского этикета всегда выгодно отличали офицера. До Октябрьской революции юноши, посвятившие свою жизнь службе в армии, учились благородному поведению, начиная с кадетского корпуса (военной гимназии), где, наряду с преподаванием естественнонаучных дисциплин, много внимания уделялось обучению танцам, пению, музыке, фехтованию. Полученные умения и навыки совершенствовались в военных училищах и академиях, где кроме военных дисциплин, изучались словесность и литература, что позволяло офицеру достаточно легко адаптироваться в любом обществе и вести беседы практически на любые темы. Подобная система общественно-гуманитарной подготовки была реализована и в советские годы после Великой отечественной войны (в суворовских училищах, в военных училищах и академиях), однако со временем многие из элементов подготовки будущего офицера к культурной жизни в обществе были утрачены, так как основное внимание было сосредоточено на обеспечении высокого качества военно-профессионального образования. Разностороннее образование будущих офицеров было характерной чертой системы военно-профессионального обучения и воспитания. Будущие офицеры получали разностороннее образование, позволяющее им занимать достойное место в обществе и успешно обучать и воспитывать солдат.

В современных условиях с переходом Казахстанской армии преимущественно на контрактную основу комплектования, несколько изменились, а точнее снизились, требования по соблюдению военнослужащими правил, относящихся к понятиям воинской чести и достоинства. И тому, видимо,

Критерії оцінки дій у державному та приватному секторах чітко диференціюються, заходи для оцінки впливу співпраці на діяльність цих суб'єктів не може бути тотожним, треба адаптуватися до специфіки їх функціонування та цілей. До того ж, Б. Грей оцінює комплексне кооперативне використання концепції соціального капіталу, що впливають з інституціоналізму [2]. Також варто урахувати норми взаємності, що складаються з угоди партнерів, що виражається певним способом відносно визначеної мети співпраці, яка і є їх спільним економічним інтересом.

Детермінанти можуть створюватися як в регіоні так і поза системою регіону і часто можуть бути випадковими або непередбачуваними (такі як цінні шоки, коливання курсів обміну валют, політичні, природно-кліматичні катастрофи тощо). Екзогенні фактори складаються з чинників, що впливають на більші просторові системи, чим регіональні (наприклад, країна, група країн, і навіть, міжнародний рівень). Вплив екзогенних факторів на співпрацю в регіоні впливає з того, що зовнішні зв'язки підтримуються середовищем системи. Прикладом такого роду детермінант може бути: рівень розвитку капіталу, міжнародне право, глобальні тенденції підвищення конкурентоспроможності між регіонами тощо.

Таблиця 1 – Характеристика екзогенних та ендогенних факторів узгодження економічних інтересів в регіоні

Критерій	Фактори	
	Екзогенні	Ендогенні
Діапазон виникнення	Характерні для країни, групи країн або міжнародних відносин	Характерні насамперед для регіону чи муніципалітету
Джерело походження	Найчастіше за межами системи, зовнішні відносини з навколишнім середовищем	В основному в системі, значимість відносин всередині системи
Здатність впливати на суб'єкти	Порівняно низька	Порівняно висока

У свою чергу, ендогенні фактори особливо очевидні на регіональному чи муніципальному рівні [3]. Це в значній мірі є прямим наслідком (особливо на

рівні муніципалітету) контактів між суб'єктами, які є потенційними чи фактичними партнерами, оскільки вони пов'язані з відносинами всередині системи регіону. На формування цього виду факторів впливають інтереси суб'єктів регіону, на відміну від можливості впливу зовнішніх факторів, тому є їх вплив є відносно значним (наприклад: кількість груп інтересів, рівень довіри між партнерами, лідерство в регіоні тощо). В табл. 1 представлено характеристику екзогенних та ендогенних факторів узгодження економічних інтересів в регіоні.

Класифікація детермінант узгодження інтересів необхідна для прозорості та правильного розуміння процесів співпраці на рівні регіону. Однак, що має бути чітко зазначено, однозначну класифікацію розробити дуже важко, крім того, ці детермінанти взаємно проникають одна в іншу і стають результатом одна одної. Це дозволяє аналізувати їх взаємозв'язки та взаємовідносини між ними (у цьому випадку умови, що визначаються цими факторами, характер відносини і їх структура теж змінюються).

Отже, для розуміння характеру та особливостей процесів взаємодії суб'єктів регіону на основі узгодження їх інтересів та їх співпраці необхідно розробити класифікацію детермінант процесу взаємодії та на основі урахування визначених детермінант розробити програмні дії щодо адаптації до них та розподілу функцій між учасниками співпраці щодо контролюючих та регулюючих функцій.

Література:

1. R. Putnam, *Samotna gra w kregle: upadek i odrodzenie wspólnot lokalnych w Stanach Zjednoczonych*, Wydawnictwa Akademickie i Profesjonalne, Warszawa, 2008.
2. S.L. Yaffe, J.M. Wondolleck, *Making Collaboration Work. Lessons from innovation in natural resource management*, Island Press, Covelo 2000.
3. J. Sroka, *Polityka organizacji pracodawców i przedsiębiorców*, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław 2004, s. 39.

книге «Новый путь современного офицера» Он писал: «Каждая войсковая часть имеет известные войсковые традиции, боевые и мирного времени. Они, так сказать, создают физиономию части, те каналы, по которым направляются поступки. В них отражается результат воспитания войск, а потому они подлежат ведению военной педагогики» [6]. Изучение влияния традиций на нравственный облик военнослужащего и управление этим процессом в условиях реформирования, несомненно, будет способствовать формированию личностных качеств, необходимых офицеру.

Среди многообразия воинских традиций, существовавших и существующих в настоящее время в Казахстанской армии мы можем выделить следующие: уважение к Боевому Знамени воинской части; бережное хранение истории соединения, части, подразделения, в которых проходят службу офицеры, сержанты и солдаты; здоровую корпоративность; уважение к военной форме одежды; умение вести себя в обществе, соблюдение правил воинского этикета; получение будущими офицерами разностороннего образования; обязательность обучения и воспитания офицерами своих подчиненных.

В дореволюционный период выпускники одного военно-учебного заведения могли свободно обращаться друг к другу, независимо от должности и положения в обществе. Однако принадлежность к одному и тому же полку, учеба в одном и том же учебном заведении не являлись основанием для протекции при назначении на вышестоящие должности. Большинству офицеров подобные просьбы даже не приходили в голову. При этом однокашники и однополчане всегда могли рассчитывать на взаимопомощь и доброжелательность со стороны своих товарищей. В настоящее время эта традиция достаточно сильна и в Казахстанской армии, в основном, среди офицеров одного года выпуска из военно-учебного заведения.

Форма одежды всегда имела для военного человека большую значимость, так как отличала его от других членов государства, показывая важный социальный статус военнослужащего как государственного человека, выполняющего обязанности по защите Отечества и пользующегося, благодаря этому, уважением сограждан. Соблюдение правил ношения военной формы одежды дисциплинировало как офицеров, так и солдат, показывало их моральную готовность к выполнению возложенного на них долга. Даже незначительное ее нарушение военнослужащим на людях свидетельствовало, во-

по контракту. Еще А.И. Герцен отмечал, что «будущее государства ни от кого столько не зависит, как от офицеров и их союза с солдатами» [2, с.55.]. Именно поэтому воспитание нравственности у офицеров Вооруженных Сил Республики Казахстан является государственной задачей, требующей всестороннего и взвешенного подхода, опирающегося на многовековой опыт. Великий русский мыслитель и офицер Л.Н.Толстой писал: «Во всех культурных странах армия сознательно исполняет свое великое назначение, и чем выше и сознательнее эта армия, тем легче и правильнее она обеспечивает своему государству естественное и спокойное развитие» [3].

Очевидно, что понятие нравственность применительно к офицерскому званию имеет свою специфику, которая должна учитываться при подготовке офицерских кадров в военно-учебных заведениях Республики Казахстан. С.И. Ожегов в «Словаре русского языка» дает следующее толкование слова нравственность – это «правила, определяющие поведение; духовные и душевные качества, необходимые человеку в обществе, а также выполнение этих правил, поведение» [4, с.370].

В соответствии с таким определением нравственность военного человека (и в первую очередь офицера), в большей степени определяется двумя важнейшими компонентами: воинской честью и верностью армейским традициям. Таким образом, честь офицера в современных условиях, заключается: в верности присяге; в добросовестном исполнении воинского долга; в соблюдении требований законов и общевоинских уставов; в заботе о подчиненных и в гуманном отношении к личности любого человека; в умении брать ответственность на себя; в высокой внутренней культуре и в достойном поведении. Именно поэтому, произносятся слова: «Честь имею!», офицер берет на себя определенные обязательства, которые должен неукоснительно соблюдать, держа отчет, в первую очередь, перед своей совестью. Соблюдение офицером определенных правил, позволяющее считать его высоконравственным человеком, в значительной степени определяется существующими в армии традициями.

Традиции – это то, что перешло от одного поколения к другому, что унаследовано от предшествующих поколений (идеи, взгляды, вкусы, образ действий, обычаи и т.п.) [4, с.717]. Роль традиций в воинском воспитании еще в начале XX века отметил подполковник Генерального штаба М.С. Галкин в своей

Магістрант Рвачова М.В.

Доцент, к.н. з держ. упр. Мальцева І.В.

Донецький Національний університет ім. Василя Стуса, м. Вінниця

НАПРЯМИ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ НА РІВНІ РАЙОНУ

На сучасному етапі розбудови України як демократичної, соціальної та правової держави, з урахуванням глобальних змін, які відбулися останнім часом, розвиток місцевого самоврядування є одним з пріоритетних та актуальних напрямів державної політики.

Саме від рішень органів місцевого самоврядування значною мірою залежать ефективність розв'язання питань місцевого значення, раціональність використання бюджетних коштів, благоустрій населених пунктів, соціально-економічний і культурний розвиток адміністративно-територіальних одиниць у цілому.

Об'єктом дослідження є орган місцевого самоврядування - районна рада, яка географічно розташована у адміністративному центрі Донецької області та представляє спільні інтереси територіальних громад сіл та селищ району.

У районній раді діють постійні комісії з напрямків: бюджету, соціально-економічного розвитку та житлово-комунального господарства; соціально-гуманітарної, депутатської діяльності, адміністративно-територіального устрою та комунальної власності; розвитку агропромислового комплексу, екології і земельних відносин. Організаційна структура виконавчого апарату районної ради складається з наступних відділів: організаційно-правового забезпечення; аналітики, регіонального розвитку та бюджетних програм; фінансового та господарського забезпечення.

Головними питаннями, які розглядаються на сесіях, є розвиток місцевого самоврядування, підтримка малого підприємництва, реформування житлово-комунального господарства, надання освітніх послуг європейського рівня на селі, розвиток соціальної сфери, культури району та збереження національної спадщини, створення умов для заняття фізичною культурою і спортом тощо.

Основними документами, які формують документообіг Костянтинівської районної ради є розпорядження Голови, рішення, протоколи засідання постійних комісій, вхідна та вихідна кореспонденція, звернення громадян та депутатів. Протягом 2014-2016 рр. спостерігається збільшення обсягів кореспонденції (рис. 1).

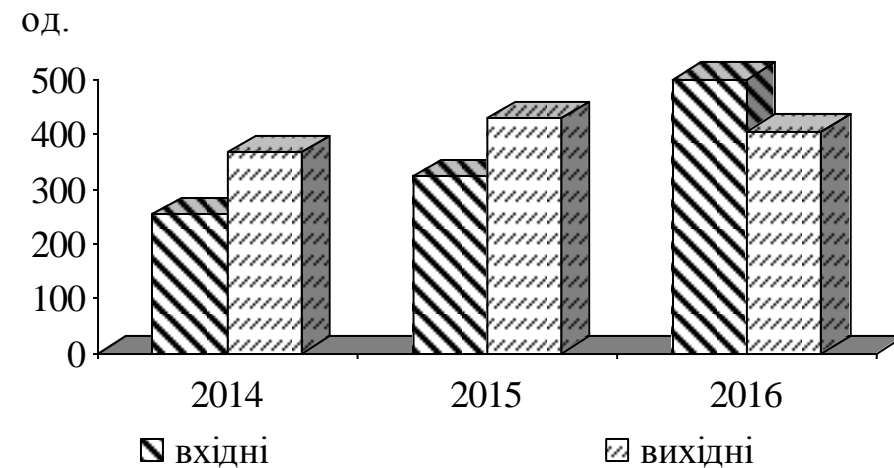

Рисунок 1. Вхідна та вихідна кореспонденція Костянтинівської районної ради за 2014-2016 рр.

Одним із завдань районної ради є забезпечення збалансованості та стійкості бюджетної системи. В результаті послідовної реалізації щорічних програм економічного і соціального розвитку району, було досягнуто позитивних результатів в галузях економіки, вирішено деякі соціальні проблеми. Крім цього, в районному бюджеті за останні декілька років було передбачено кошти на виконання наступних програм (рис.2):

- «Розвиток місцевого самоврядування»;
- «Інформатизація району»;
- «Збереження і ефективного використання майнового комплексу»;
- «Турбота» - соціальний захист і забезпечення населення.

У теперішній час органу місцевого самоврядування доцільно впроваджувати різні форми та інструменти залучення громадян до участі в суспільно-політичному житті, прийнятті та виконанні програм щодо розвитку району. Для цього пропонується застосування методики «CLEAR», яка була розроблена Європейським комітетом з питань місцевої та регіональної демократії Ради Європи (CDLR). Вона є діагностичним інструментарієм, що

Воспитание – многоуровневая система. Как минимум можно выделить несколько его уровней. К ним относятся подсистемы общегосударственного, национального, социально-группового, группового воспитания и самовоспитания. Утрата общего вектора их развития объективно вызвала к жизни генерацию сепаратистских взглядов, классовой и национальной розни, группового эгоизма.

Воспитание в широком смысле слова – это прерогатива государства и его институтов.

В Республике Казахстан система воспитания офицеров традиционно имела закрытый характер. Система воспитания военных кадров, как правило, соответствовала социально-политическим реалиям общества и потребностям военной организации. При этом патриотическое воспитание профессиональных военных было в ней всегда приоритетным. Хотя современное состояние офицерского состава Вооруженных сил, других войск и воинских формирований Республики Казахстан характерно снижением уровня патриотичности, о чем свидетельствуют досрочное увольнение офицеров из армии, высокий уровень преступности в офицерской среде, коррупционных проявлений, нарастание меркантильных служебных мотиваций и другие фактические показатели.

Вариантов развития системы воспитания патриотизма у офицеров немного. Наиболее оптимальным представляется переход к системе воспитания, строящейся на государственно-патриотической идеологии и ценностях. Такие системы длительно успешно функционируют в Китае, Великобритании, Израиле, Франции, Германии, Польше, Японии, Белоруссии. Другой путь – развитие корпоративного воспитания офицеров, развитие кастовой морали как в Вооруженных силах США, Чили, Парагвая, Гаити и некоторых других государств. Этот путь для Казахстана будет приемлем, с учетом создания для офицеров особых материально благоприятных условий, особенно в условиях современных кризисов. Исторический опыт свидетельствует, что пренебрежение патриотическим воспитанием офицерского состава всегда приводило к распаду и крушению государственности.

В воспитании нравственности у военнослужащих в армии огромную роль играет офицерский корпус, являющийся, «душой армии». Нравственный облик офицера оказывал, оказывает и будет оказывать существенное влияние на солдат, независимо от того, являются ли они военнослужащими по призыву или

Training of civil servants

Елисеев С. А., Дучко Д. А.

Национальный университет обороны имени первого Президента Республики
Казахстан - Лидера нации, Казахстан

К ВОПРОСУ ПОДГОТОВКИ ВОЕННЫХ КАДРОВ

(ИСТОРИЧЕСКИЙ АСПЕКТ)

Отсутствие четко обозначенных общественных ориентиров, общенациональных ценностей и приоритетов развития, конъюнктурная линия на «деидеологизацию» общества, проводимая в период буржуазной реставрации 90-х годов, привели к фактически полному свертыванию воспитания населения. Образование возможно «деидеологизировать», ограничив его рамками профессионально необходимых знаний, навыков и умений, точных и прикладных наук, отвлеченных социально-философских учений и нейтральных политической теорий. Воспитание же в широком смысле слова – это функция общества, обеспечивающая его развитие посредством передачи новым поколениям людей социально-исторического опыта предшествующих поколений в соответствии с целями и интересами тех или иных классов, социальных групп. В узком смысле это процесс сознательного, целенаправленного и систематического формирования личности, осуществляемый в рамках и под воздействием социальных институтов (семьи, воспитательных и учебных заведений, учреждений культуры, общественных организаций, СМИ и др.) с целью ее подготовки к выполнению социальных функций и ролей [1].

Само определение воспитания, делает воспитание основным звеном социализации личности. Оно органически связано с обучением и, в узком смысле слова, является составной частью системы образования. Но только ей при этом не ограничивается. Воспитание в узком смысле слова ведут также армия, общественные организации, этносы и политические партии, классы и социальные группы, семья и т.д. В организации воспитания без идеологии и ценностей не обойтись.

допомагає визначити «сильні» та «слабкі» сторони заохочення участі населення в діяльності громади [1].

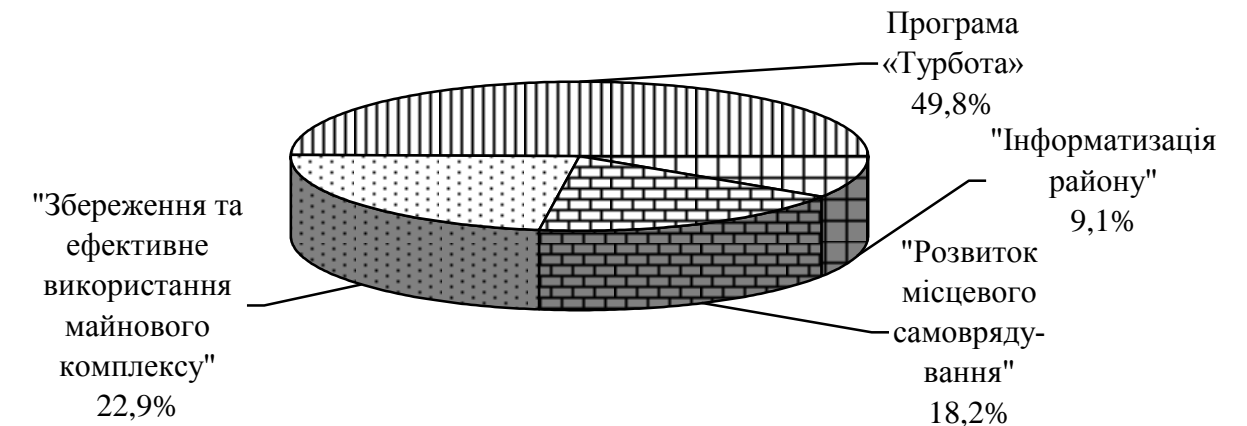

Рисунок 2. Спрямування коштів районного бюджету щодо програм розвитку району

Ключовими групами факторів, на підставі яких проводиться дослідження, є: ресурси, вміння та знання громадян, які необхідні для участі у суспільно-політичному житті; відчуття приналежності до відповідної громади; можливості для участі населення через певні об'єднання, громадські організації, асоціації; засоби для залучення громадян до процесу прийняття рішень; контакт з владою та зворотній зв'язок [1]. На підставі цих чинників розробляються анкети і проводиться опитування. Для обробки відповідей мешканців територіальних громад Костянтинівського району пропонується експертне оцінювання, яке у зарубіжній практиці часто використовують для пошуку шляхів оптимізації роботи органів влади та місцевого самоврядування.

Література:

1. Толкованов В. В. Развитие местного самоуправления в Украине в контексте реализации политики европейской интеграции / В. В. Толкованов // Держава та регіони. – 2012. – № 3 (I). – С. 123–128.

Укубасова Г.С., Куанышбекова А.С.

*Казахский университет экономики, финансов и международной торговли,
Республика Казахстан, г.Астана*

ЭКОНОМИЧЕСКИЙ ФАКТОР ИНТЕГРАЦИОННОГО ПРОЦЕССА В РЕГИОНЕ ЦЕНТРАЛЬНОЙ АЗИИ

У новых независимых государств Центральной Азии, чьи экономики были в составе мощного единого народнохозяйственного комплекса СССР, существует единственный путь занять достойное место в мировом экономическом сообществе – это региональная интеграция. Интеграция экономик центрально-азиатских государств – это объективный и естественный процесс, обусловленный национальными интересами каждой из стран региона. Необходимость экономической интеграции в регионе во многом основана на глубокой взаимозависимости и взаимного дополнения экономик стран региона.

Кроме того, углубление интеграционных процессов приобретает в настоящее время важнейшее значение для обеспечения как региональной, так и национальной безопасности государств Центральной Азии.

Вместе с тем, региональная экономическая интеграция – это не только способ защиты от конкуренции мирового рынка, но и защита от экономической экспансии, поддерживаемой глобализацией. Это способ обеспечения устойчивости и самостоятельности развития каждой страны.

Вообще, глобализация и интеграция – объективные и взаимосвязанные процессы, которые будут определять мировое экономическое развитие в ближайшие десятилетия. При этом, если региональная экономическая интеграция для ведущих развитых государств – это способ сплочения и объединения усилий с целью сохранения определяющего диктата в мировом хозяйстве. То, региональная интеграция для развивающихся стран – это фактически единственная возможность противостоять негативным последствиям мировой глобализации и диктату со стороны ведущих стран мира.

інформаційного простору держави, з метою досягнення адекватного рівня спроможності держави відповідати реальним та потенційним загрозам національним інтересам України в інформаційній сфері;

- щодо відкритості та прозорості держави перед громадянами: розвиток механізмів електронного урядування; сприяння розвитку можливостей доступу та використання публічної інформації у формі відкритих даних.

Отже, для вирішення проблем, які перешкоджають розвитку адміністративних послуг в умовах забезпечення інформаційної безпеки, потрібне проведення скоординованих організаційно-технологічних заходів та узгоджених дій органів державної влади як на національному, так і на регіональному рівні. Для здійснення якісного прориву в даній сфері, про який сьогодні так багато говориться, необхідним видається вдосконалення нормативно-правової бази, яка регламентує питання інформаційної взаємодії держави, громадян і бізнесу, а також передбачають використання інформаційно-телекомунікаційних технологій в нових адміністративних процесах. Удосконалення нормативно-правової бази, дозволить усунути відставання законодавства в цій галузі від потреб суспільства і характеру суспільних відносин, а також створити цілісну правову систему регулювання надання електронних державних послуг.

Розвиток та підтримка доступних та прозорих, безпечних та не корупційних, найменш затратних, швидких та зручних електронних послуг в умовах забезпечення інформаційної безпеки дасть змогу покращити якість надання публічних послуг фізичним та юридичним особам, підвищити їх мобільність та конкурентоспроможність, зменшити корупційні ризики та забезпечити, щоб електронні послуги обслуговували економіку майбутнього.

захисту та розвитку інформаційного простору в умовах глобалізації та вільного обігу інформації.

З метою впорядкування державних послуг, які надаються органами влади на офіційних сайтах у відповідному розділі державних послуг треба закріпити вичерпний перелік державних послуг. До переліку повинні бути включені державні послуги, які надаються самим органом безпосередньо, підвідомчими йому органами влади (служби та агентства), а також державними установами або унітарними підприємствами. У переліку повинні бути виділені державні послуги, які надаються в багатofункціональних центрах відповідно до укладеної угоди, державні послуги, які надаються в електронній формі. Формування окремого відкритого реєстру державних послуг для кожного органу влади, безумовно, дозволяє коригувати даний перелік при розширенні або виключенні повноважень з надання державних послуг.

З метою забезпечення зручності для користувача державних послуг необхідно забезпечити єдину форму надання інформації про державні послуги відповідно до порталу державних послуг, або надати користувачеві можливість переходу з офіційних сайтів суб'єктів, які надають послуги на відповідний розділ єдиного Урядового порталу.

Незважаючи на позитивний досвід формування реєстрів і порталів державних послуг деяких суб'єктів надання послуг вважаємо за необхідне забезпечити функціонування таких сервісів на єдиній технологічній платформі, і надання інформації з єдиних джерел (баз даних), що, безумовно, дозволить користувачеві незалежно від ресурсу до якого він звертається в кінцевому підсумку отримувати достовірну інформацію з одного джерела. Це також сприятиме проведенню регулярних робіт по актуалізації змісту реєстру державних послуг без зайвих демократичних процедур і в найкоротші терміни.

Державна інформаційна політика являє собою соціальний механізм визначення і реалізації цілей, завдань, принципів, пріоритетів та умов в розвитку інформаційної сфери, що забезпечують ефективне функціонування держави та її сталий розвиток, а також збереження і зміцнення духовної основи суспільства. В доктрині інформаційної безпеки України від 25 лютого 2017 року № 47/2017 визначено пріоритети державної політики в інформаційній сфері, а саме:

- щодо забезпечення інформаційної безпеки: удосконалення повноважень державних регуляторних органів, які здійснюють діяльність щодо

Для досягнення цели углубления интеграционных процессов в регионе, на наш взгляд, необходимо сосредоточить усилия на наиболее приоритетных направлениях экономического взаимодействия. Экономическое сотрудничество в регионе возможно в четырех основных сферах:

- 1) совместное использование богатых природных ресурсов региона;
- 2) активизация торгово-экономического сотрудничества;
- 3) сотрудничество в транспортно-коммуникационной сфере;
- 4) укрепление производственной кооперации и развитие прямых хозяйственных связей.

Приоритетность *первого направления* сотрудничества объясняется тем, что центрально-азиатские государства связывают общие речные бассейны рек Сырдарья и Амударья, единая экологическая система, общая линия газопроводов Газли-Бухара-Ташкент-Шымкент-Алматы.

В водохозяйственной сфере региона сегодня сложились следующие проблемы:

- общий дефицит водных ресурсов;
- отсутствие единой правовой базы;
- нередкое игнорирование интересов соседних стран;
- нарушения имеющихся принципов распределения воды трансграничных рек;
- невыполнение компенсационных поставок (имеется в виду компенсация Кыргызстану за воду из Токтагульского водохранилища в виде поставок тепло- и энергоресурсов в зимний период).

В целях более эффективного использования водно-энергетических ресурсов региона необходимо выработать совместную для Казахстана, Кыргызстана, Узбекистана и Таджикистана стратегию.

В реализации общей водно-энергетической политики стран Центральной Азии большие надежды также связываются со вновь создаваемым Межгосударственным водно-энергетическим консорциумом.

Вторым приоритетным направлением развития экономической интеграции стран Центральной Азии является *активизация торгово-экономического сотрудничества*.

Можно предложить следующие механизмы решения проблем в сфере торгово-экономического сотрудничества:

- 1) гармонизация таможенного и налогового законодательства в объеме, необходимом для эффективного функционирования режима свободной торговли;
- 2) унификация таможенных правил и процедур;
- 3) недопущение односторонних действий по ограничению на ввоз товаров из стран Центральной Азии.

Третьим приоритетным направлением экономического взаимодействия государств Центральной Азии является сотрудничество в транспортно-коммуникационной сфере.

Сегодня многочисленные таможенные сборы, страховые взносы, прочие платежи делают транзит большегрузного транспорта через страны региона неприемлемо дорогим.

Поэтому в транспортно-коммуникационной сфере первостепенную важность имеют вопросы создания благоприятных правовых, экономических и организационных условий транспортировки грузов и перевозки пассажиров транзитом через территории государств региона. От решения этой задачи в определяющей степени зависит эффективность экономической интеграции в регионе.

Для решения этой задачи центрально-азиатские страны должны:

- 1) сблизить нормативно-правовую базу в области транспорта; (б) согласовывать и проводить единую тарифную политику на всех видах транспорта;
- 2) и максимально сблизить тарифы на перевозку грузов и пассажиров.

Четвертым приоритетным направлением развития экономической интеграции центрально-азиатских стран должно стать укрепление производственной кооперации и развитие прямых хозяйственных связей.

Можно предложить следующие механизмы реализации данного направления интеграции в Центральной Азии:

- 1) сближение национальных законодательств, регулирующих экономическую деятельность;

The interaction of different branches of government

Негрич О.М.,

аспірант Міжрегіональної академії управління персоналом

РЕАЛІЗАЦІЯ МЕХАНІЗМІВ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ЯК ОСНОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Сфера суспільно значущих послуг повинна знаходитися в зоні уваги державної влади незалежно від суб'єктів, які їх надають. У Конституції України та законах встановлено обов'язок органів державної влади надавати послуги. У разі зміни державної політики, пріоритетів в певній суспільно значущій сфері і при відсутності конституційних норм, що зобов'язують державу надавати послуги, можливою є не тільки зміна пропорцій, але і повна передача адміністративних послуг недержавного сектору. При передачі функції виконавця іншим суб'єктам державна влада повинна контролювати реалізацію адміністративної послуги та забезпечити реалізацію прав громадян на їх отримання. Розвиток та поширення сучасних інформаційно-комунікаційних технологій створює нові можливості для забезпечення взаємодії та співпраці органів влади, громадян і бізнесу, високоякісного обслуговування фізичних та юридичних осіб державою, у тому числі залучення громадян до проектування електронних послуг та отримання якісного зворотного зв'язку.

Адміністративна реформа спрямована не тільки на перерозподіл державних функцій за видами органів виконавчої влади. Необхідним є внесення змін до нормативно-правових актів, які регулюють надання адміністративних послуг, з метою конкретизації суб'єкта надання послуги відповідно до нової структури органів виконавчої влади. Закріплення конкретизованих цілей і завдань кожного органу виконавчої влади дозволить забезпечити ефективність та якісний рівень виконання встановлених функцій. Питання про необхідність нормативного закріплення цілей і завдань діяльності органів державної влади є дуже актуальними в умовах забезпечення вільного обігу інформації. Комплексний характер актуальних загроз національній безпеці в інформаційній сфері потребує визначення інноваційних підходів до формування системи

На даний час питання щодо обов'язкового медичного страхування визначено лише для певних верств населення, зокрема, працівники, які надають медичну допомогу хворим на туберкульоз, працюють із живими збудниками туберкульозу чи матеріалами, що їх містять, проводять діагностичні дослідження на туберкульоз і надають лікувально-діагностичну допомогу хворим (Закону України "Про боротьбу із захворюванням на туберкульоз") та працівники, зайняті поданням медичної допомоги населенню, проведенням лабораторних і наукових досліджень з проблем ВІЛ-інфекції, виробництвом біологічних препаратів для діагностики, лікування і профілактики ВІЛ-інфекції та СНІДу (Закон України "Про запобігання захворюванню на синдром набутого імунodefіциту (СНІД) та соціальний захист населення") [3].

Література:

1. Про внесення змін до основ законодавства України про охорону здоров'я щодо удосконалення надання медичної допомоги [Електронний ресурс] : Закон України N 3611-VI від 07.07.11. - [чинний] / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 14. – Ст. 86. – (Нормативно-правовий документ ВРУ. Закон). - Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3611-17>. – Назва з титул. екрану.
2. Про Громадську раду при Міністерстві охорони здоров'я [Електронний ресурс] : Положення Громадської ради № 4 від 14 березня 2006 р. – Режим доступу : www.moz.gov.ua. - Назва з титул. Екрану
3. Про управління якістю медичної допомоги [Електронний ресурс] : Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 24 лют. 2010 р. № 163 [чинний] / Міністерство охорони здоров'я України. – Режим доступу: http://www.moz.gov.ua/ua/portal/dn_20100224_163.html. - Назва з титул. екрану

- 2) обеспечение равных организационно-экономических условий деятельности хозяйствующих субъектов на территории государств регион;
- 3) проведение согласованной политики в области специализации производства в отраслях промышленности;
- 4) поддержка высокоэффективных производств, представляющих интерес для государств региона;
- 5) развитие научно-технической и производственной кооперации на уровне хозяйствующих субъектов;
- 6) формирование по ряду взаимосвязанных направлений совместных программ и инвестиционных проектов.

В целом, углубление экономической интеграции в Центральной Азии возможно путем поэтапного движения: *Зона свободной торговли – Таможенный союз – Платежный и валютный союз – Общий рынок товаров, услуг и капиталов.*

Кроме того, углублению экономической интеграции в регионе будет способствовать сближение национальных законодательств и нормативных актов, обеспечение гармонизации таможенного законодательства и другие меры.

Вывод: Углубление интеграционных процессов и расширение регионального сотрудничества в Центральной Азии будет способствовать не только социально-экономическому подъему стран региона и совместному выходу на мировые рынки, а также будет содействовать созданию условий обеспечения безопасности, стабильности и устойчивого развития всего региона.

Литература

1. Ашимбаев М. Современная геополитическая ситуация в Центральной Азии в контексте интересов мировых и региональных держав // Казахстан в глобальных процессах. - 2015. - № 2. - С. 13.
2. Кавешников Н.Ю. Готовы ли страны СНГ к экономической интеграции? // Материалы международного семинара: «Интеграционные процессы в Евразии: политико-правовой аспект». – Алматы.– 2013г.
3. Кушкумбаев С.К. Центральная Азия на путях интеграции: геополитика, этничность, безопасность. Алматы: Изд.: Казахстан. – 2012.– С.62.

Магістрант Панасенко В.О.

Доцент, к.н. з держ. упр. Мальцева І.В.

Донецький Національний університет ім. Василя Стуса, м. Вінниця

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ НА РІВНІ РЕГІОНУ

У теперішній час розвиток українського суспільства та всебічна підтримка сфери фізичної культури і спорту з боку держави є досить актуальною.

Організаційні засади фізичної культури і спорту визначені Законом України «Про фізичну культуру і спорт». У ньому визначається, що держава регулює відносини у сфері фізичної культури і спорту шляхом формування політики, нормативно-правового забезпечення, створення відповідних органів, фінансового, матеріально-технічного, кадрового, інформаційного та інших напрямків розвитку, а також комплексної взаємодії державних органів з громадськими організаціями фізкультурно-спортивної спрямованості.

Проблемами управління сферою фізичної культури та спорту займалися вітчизняні вчені: В. Гузар, Ю. Довгенько, М. Дутчак, В. Жуков, В. Затилкін, В. Куделко, М. Олійник, В. Платонов, Ю. Шкретій тощо.

Державна політика у сфері фізичної культури і спорту координує дії усіх гілок влади, а саме Президента, Верховної Ради, Кабінету Міністрів, центральних органів виконавчої влади в межах своїх повноважень, державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування.

Президентом України були видані наступні Укази з питань розвитку фізичної культури і спорту: «Про затвердження Цільової комплексної програми «Фізичне виховання здоров'я нації»; «Про Національну стратегію з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 року «Рухова активність – здоровий спосіб життя – здорова нація», «Про Національну доктрину розвитку фізичної культури і спорту», «Про Національний план дій щодо реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту».

Верховна Рада України, як єдиний орган законодавчої влади, забезпечує створення основ нормативно-правової бази розвитку фізичної культури і спорту,

ним органом (далі - роботодавець), громадянами, а також бюджетних та інших джерел, передбачених законом [1].

Відповідно до статті 25 цих же Основ, зокрема, за медичним страхуванням надаються такі види соціальних послуг та матеріального забезпечення: діагностика та амбулаторне лікування; стаціонарне лікування; надання готових лікарських засобів та виробів медичного призначення; профілактичні та освітні заходи; забезпечення медичної реабілітації осіб, які перенесли особливо важкі операції або мають хронічні захворювання.

Обсяг послуг, що надаються за рахунок коштів обов'язкового медичного страхування, визначається базовою та територіальними програмами обов'язкового медичного страхування, які затверджуються в порядку, встановленому законодавством;

На даний час у Верховній Раді України знаходиться декілька проектів Законів України про медичне страхування.

Один з них, Закон України "Про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування", внесений народним депутатом України І. Франчуком (реєстраційний № 6152-1), підготовлений до 3-го читання, відповідно до Конституції України та Основ законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування визначає принципи, правові, організаційні та фінансові засади і механізми функціонування загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування громадян в Україні [2].

Статтею 21 зазначеного проекту визначено, що загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування є окремим видом загальнообов'язкового державного соціального страхування, спрямованим на забезпечення конституційних прав громадян на охорону здоров'я та реалізацію державних гарантій на одержання безоплатної медичної (лікувально-профілактичної) допомоги [2].

Цим проектом визначено перелік осіб, які підлягають загальнообов'язковому державному соціальному медичному страхуванню; поняття та види медичних послуг, що надаються за загальнообов'язковим державним соціальним медичним страхуванням, права та обов'язки застрахованої особи, страховика, страхувальника та надавача медичних послуг; розмір страхових внесків та порядок їх обчислення, тощо.

PUBLIC ADMINISTRATION**Modern control technology**

Миколаєць І.В. ІНСТРУМЕНТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ НАДАННЯ ЯКІСНИХ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ

Миколаєць І.В.*Аспірантка Міжрегіональної академії управління персоналом, м.Київ***ІНСТРУМЕНТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ НАДАННЯ****ЯКІСНИХ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ**

Інструменти державного регулювання надання якісних медичних послуг - це різні методи і техніки по збору, обробці і поданням кількісних і якісних даних будь-якого об'єкта (продукту, процесу, системи та тощо). Набір методів, який застосовується у сфері державного регулювання надання якісних медичних послуг досить широкий і різноманітний. Він формувався протягом всієї історії розвитку менеджменту якості. Всі інструменти управління якістю надання медичних послуг можна згрупувати за програмними цілями їх застосування: інструменти проектування якості; інструменти управління якістю; інструменти контролю якості; інструменти аналізу якості.

При визначенні головних індикаторів державного регулювання надання якісних медичних послуг потрібно враховувати, що в поняття якості медичної допомоги входять такі складові як: результативність (медична і соціальна ефективність); економічна ефективність; прийнятність; законність; справедливість.

Відповідно Основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування одним із видів загальнообов'язкового державного соціального страхування визначено медичне страхування.

Статтею 1 цих Основ визначено, що загальнообов'язкове державне соціальне страхування - це система прав, обов'язків і гарантій, яка передбачає надання соціального захисту, що включає матеріальне забезпечення громадян у разі хвороби, повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом, за рахунок грошових фондів, що формуються шляхом сплати страхових внесків власником або уповноваженим

а саме була прийнята Постанова «Про забезпечення сталого розвитку сфери фізичної культури і спорту в Україні в умовах децентралізації влади».

Кабінет Міністрів України здійснює координацію дій центральних і місцевих органів виконавчої влади та місцевого самоврядування щодо реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту. Серед основних документів, регулюючих розвиток фізичної культури і спорту в Україні є Постанова КМУ «Про затвердження Порядку проведення щорічного оцінювання фізичної підготовленості населення України» тощо.

Міністерство молоді та спорту, як центральний орган виконавчої влади, спрямовує діяльність на формування оптимальних суспільних відносин між державою та Національним олімпійським комітетом, Національним комітетом спорту інвалідів, Спортивним комітетом, фізкультурно-спортивними товариствами, спортивними федераціями та іншими громадськими організаціями фізкультурно-спортивної спрямованості.

Реалізацію державної політики у сфері фізичної культури і спорту на місцевому рівні забезпечують обласні та районні державні адміністрації, а точніше управління з питань фізичної культури та спорту, які є структурним підрозділом, що утворюється Головою облдержадміністрації та в межах області забезпечують виконання покладених на них завдань.

Для визначення нових, пріоритетних напрямків розвитку фізичної культури і спорту, які могли б забезпечити ефективне функціонування галузі, Донецькою облдержадміністрацією була розроблена «Регіональна цільова програма розвитку фізичної культури і спорту в Донецькій області на 2017-2021 роки». Її фінансове забезпечення здійснюється за рахунок коштів обласного та місцевого бюджету, а також з інших джерел (рис.1) [1].

В області спостерігається розвиток фізичної культури та спорту, натомість існує ряд проблемних питань. Серед яких невідповідність ресурсного забезпечення сфери фізичної культури і спорту вимогам сучасності - застаріла матеріально-спортивна база, неефективне використання спортивних споруд, відсутність застосування сучасних технологій до управління і утримання таких об'єктів.

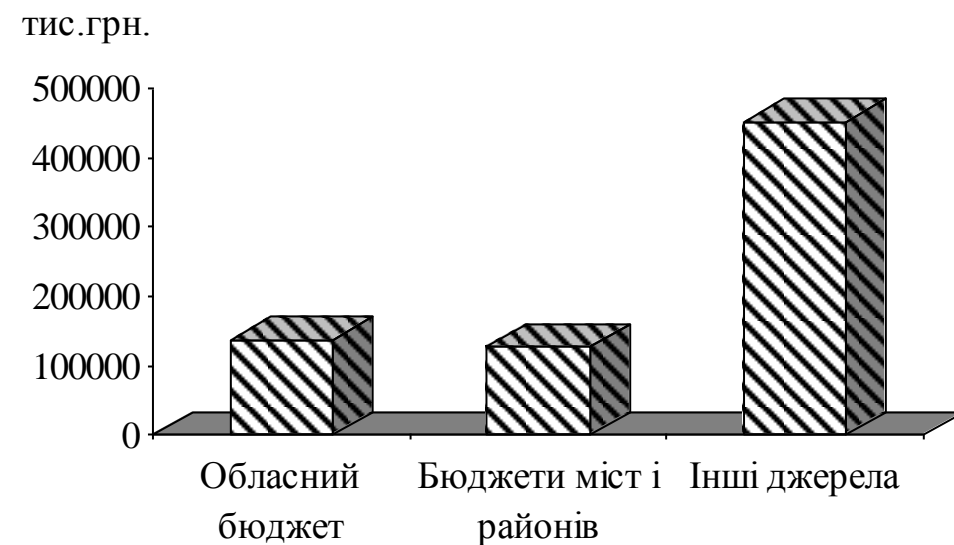

Рисунок 1. Обсяги та джерела фінансування на 2017

Для вирішення цих проблем, в поточному році на території регіону заплановано створення 85-ти спортивних майданчиків зі штучним покриттям та облаштування ще 200 - з тренажерним обладнанням. На сьогоднішній день проведено аукціон на закупку тренажерного обладнання та підписано договір з його переможцем. Вже розпочато доставку комплектів тренажерів на місця, де їх установка буде здійснюватися за кошти міських, районних бюджетів та позабюджетних ресурсів.

Реалізація цих проектів надасть змогу додаткового залучення осіб різного віку до занять фізичною культурою та спортом, збільшення забезпеченості населення області спортивними спорудами для розвитку масового спорту.

Література:

1. Регіональна цільова програма розвитку фізичної культури і спорту в Донецькій області на 2017-2021 роки [Електроний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.sport.donetsk.ua/programi-i-proekti/regionalna-tsilova-programa>

металлургические, химические, машиностроительные предприятия не имеют аналогов в республике и не создают конкурентной среды, присущей рынку.[3]

Следующей особенностью является сырьевой характер народного хозяйства Казахстана, что обуславливает зависимость внутреннего рынка по потребительским товарам от внешних рынков.

Естественно, процесс инфляции не мог негативно не отразиться на деформированном состоянии рынка в Казахстане. Так разрешение коммерческой деятельности гражданам, организациям и предприятиям для достижения оперативности движения товаров, улучшения снабжения, удовлетворения спроса рыночными методами вызвало разгул спекуляции, привело к неуправляемым процессам перераспределения. Этот процесс приобрел стихийный, неуправляемый характер, чему способствует ослабление контроля со стороны государственных органов, игнорирование законодательства коммерческими структурами и т.д.

Как видим, процесс инфляции мешает развитию экономики, поэтому необходимо проводить меры по преодолению инфляции. Наиболее целесообразным является последовательное регулирование цен и заработной платы. Продукция предприятий-монополистов должна жестко ограничиваться по уровню цен, и любое их повышение является предметом тщательного анализа со стороны государственных органов ценообразования.

Регулирование заработной платы осуществляется от исходного (достигнутого) уровня в жесткой зависимости от реального увеличения производительности труда, поскольку приросты ставок номинальной заработной платы, равные темпам роста производительности труда, являются по своему характеру не инфляционными.[6]

В этих условиях инфляция будет иметь управляемый характер и возможно постепенное снижение ее темпов.

Список литературы:

1. Сайт Нацбанка РК - <http://www.nationalbank.kz>
2. Сайт Агентства РК по статистике - <http://www.stat.kz>
3. Материал из Википедии - свободной энциклопедии.
4. Инфляция и метод ее регулирования//Андрианов В.- 2006.
5. Инфляция и валютная политика // Экономист. – 2006.
6. Антиинфляционная политика: механизм реализации// Экономист. – 2010.

На конец 2018 года Национальный Банк устанавливает целевые ориентиры по инфляции в коридоре 5-7%. При этом к 2020 году ставится цель замедления инфляции до уровня ниже 4%.

В настоящее время инфляция один из самых болезненных и опасных процессов, негативно воздействующих на финансы, денежную и экономическую системы в целом. Инфляция не только означает снижение покупательской способности, но и подрывает возможности хозяйственного регулирования, сводит на нет усилия по проведению структурных преобразований, восстановлению нарушенных пропорций.[1]

Процесс инфляции носит не случайный, а весьма устойчивый характер. В странах с развитой рыночной экономикой инфляция может рассматриваться в качестве неотъемлемого элемента хозяйственного механизма. Однако она не представляет серьезной угрозы, поскольку там разработаны и достаточно широко используются методы ограничения и регулирования инфляционных процессов.

Управление инфляцией представляет важнейшую проблему денежно-кредитной и в целом экономической политики. При этом необходимо учитывать многосложный и многофакторный характер инфляции, поскольку в ее основе лежат не только монетарные, но и другие факторы. При всей значимости сокращения государственных расходов, постепенного сжатия денежной эмиссии требуется проведение широкого комплекса антиинфляционных мероприятий. Среди них стабилизация и стимулирование производства, совершенствование налоговой системы, создание рыночной инфраструктуры, повышение ответственности предприятий за результаты хозяйственной деятельности, проведение определенных мер по регулированию цен и доходов.

Сегодня инфляция приняла всеобщий и хронический характер во многих странах мира. Республика Казахстан не исключение.

Инфляция в Казахстане обладает характерными особенностями. Прежде всего, она развивается в обстановке резкого спада производства.

Другой особенностью инфляции в Казахстане является то, что она возникла из состояния "подавленной инфляции", когда цены на товары и услуги были искусственно низки, но имелся их значительный дефицит. Важной особенностью развития инфляции в республике является высокая степень монополизма в экономике, что связано с наличием крупных предприятий, работавших на потребности экономики Советского Союза. Крупные сырье добывающие,

Economic theory

Д. е. н., профессор Івашина О. Ф.
Університет митної справи та фінансів

ІНСТИТУЦІОНАЛЬНІ ФАКТОРИ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІНСЬКИХ ПРОЦЕСІВ У НАЦІОНАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ

Інституціональна теорія доводить складність процесів управління, враховує обмежену раціональність суб'єктів управління, асиметричність наявної інформації про об'єкт управління, динамічність існуючих ринків, різноманітність типів ринкових структур і економічних суб'єктів, відсутність єдиного критерію оптимальності поведінки суб'єктів економіки. У інституціональному контексті проблема підвищення ефективності управління національною економікою полягає також у забезпеченні конкурентоспроможності існуючих інститутів. Інституціональний підхід доводить необхідність урахувати ті соціальні, політичні, демографічні, психологічні, культурні, релігійні та інші фактори, які безпосередньо впливають на ефективність процесу управління. Інституціональні фактори управління є тією основою, на якій управління отримує імпульси розвитку від економіки і суспільства, а держава регулює відтворення і формування конкурентних переваг у цілому.

Основні умови функціонування системи управління визначаються на макрорівні. Це означає, що провідна роль у створенні інституціональних умов для ефективного управління в національній економіці належить державі. У цьому контексті можна говорити про інституціональну конкурентоспроможність національної економіки, якщо розглядати її як відповідність існуючих інститутів країни умовам ефективного управління. При цьому інститути самі можуть виступати носіями конкурентних переваг і суб'єктами конкурентоспроможності та забезпечувати реалізацію певних стратегій розвитку. Інститути можуть конкурувати між собою щодо їх застосування при вирішенні певних господарських та економічних завдань. Вибір конкурентоспроможного

інституту проявляється в зміні поведінки економічних суб'єктів і приведення її у відповідність до конкурентної норми, а наявність конкурентоспроможних інститутів є основою ефективного управління, важливою конкурентною перевагою національної економіки.

Виходячи із значущості управління національною економікою постає питання визначення факторів його ефективності. Основний фактор ефективності управління національною економікою – це відповідність управління задачі ефективного використання існуючих конкурентних переваг національної економіки. Ефективне управління має бути спрямоване на максимальне використання конкурентних переваг національної економіки, досягнення економічних і соціально значущих результатів на основі врахування усіх факторів розвитку, розробки та використання відповідної моделі управління, реалізації на практиці визначених стратегій управління.

Ефективні системи управління характеризуються не просто сукупністю певних кількісних і якісних характеристик, але й здатністю використовувати власні конкурентні переваги, соціокультурні та ціннісні особливості людей, їхні інтелектуальні здібності, вміння, навички та інші якості, які впливають на успішність їх професійної діяльності в сфері управління. Управління має справу не просто з працюючою людиною, індивідом взагалі, а з живою людиною, з усією різноманітністю її життєвих потреб і інтересів. У цьому зв'язку завжди необхідно враховувати соціокультурний контекст в якому відбувається управління. Це означає враховувати настройку тих соціальних механізмів у системі управління, які забезпечують спадковість соціалізації людей, передачу знань, освіти та навичок ефективного управління у процесі регулювання економіки. Соціокультурні фактори управління національною економікою самі можуть бути конкурентними перевагами, можуть сприяти виникненню та використанню в практиці управління інших конкурентних переваг.

Ефективне управління можливе лише за умови відповідної інституціоналізації управлінських процесів. Інституціоналізація управління виступає базовим, первинним процесом формування інституціонального середовища в сфері управління, забезпечення інституціональних обмежень у ній. Особливості формування системи управління в національній економіці пояснюється особливим місцем інституту управління в інституціональній системі. Інститут управління не тільки надає допомогу господарюючим

– увеличение резервных требований центрального банка к коммерческим банкам для достижения сжатия кредитного мультипликатора и ограничения кредитной экспансии коммерческих банков;

– прямое сокращение кредитов центрального банка в тех же целях.

Проанализируем антиинфляционную политику, проводимую Национальным банком РК.

Поддержка денежно-кредитной политики Национального Банка действиями Правительства Республики Казахстан в области бюджетной, налоговой, тарифной, структурной и социальной политики, является важной частью антиинфляционной политики Казахстана.

В целях обеспечения стабильности цен в стране Национальный Банк предпринимает необходимые меры денежно-кредитного регулирования, используя законодательно установленные инструменты и операции. При этом следует отметить, что Национальный Банк может оказывать влияние только на денежные факторы: денежная масса, денежная база, внутренний кредит. Регулируя количество денег в экономике, Национальный Банк оказывает косвенное влияние на формирование потребительских цен в стране. В течение 2016 года Национальный Банк внедрял в свою практику и совершенствовал основные составляющие инфляционного таргетирования таким образом, чтобы оказать влияние на денежно-кредитные условия в экономике и, в конечном итоге, достичь основной цели по инфляции. При этом проведение денежно-кредитной политики усложнялось рядом возникших шоков внешнего и внутреннего характера.

Национальный Банк в 2016 году проводил осторожную и взвешенную денежно-кредитную политику, направленную на сохранение баланса рисков между ценовой и финансовой стабильностью. За 11 месяцев 2016 года уровень инфляции составил 7,5%. Таким образом, Национальный Банк проводил работы по всем направлениям, соответствующим поставленным целям и задачам денежно-кредитной политики. На 2017 год Национальный Банк установил целевой коридор по инфляции – 6-8%. Данный целевой ориентир отражает продолжающийся процесс адаптации экономики к текущей конъюнктуре цен на сырьевые товары и свободному курсообразованию, а также нестабильность инфляционных ожиданий населения и их нахождение на достаточно высоком уровне.

Достижение и поддержание целевого ориентира, при прочих равных условиях, будет обеспечиваться Национальным Банком на всем протяжении 2017 года.

Инфляция в казахстанской экономике имеет свойство инерционности, то есть рост цен сегодня влияет на рост цен завтра.

Другими словами, увеличение уровня инфляции на 1% в предыдущем периоде приводит к росту инфляции на $n\%$ в текущем периоде. Однако инфляция в Казахстане не только инерционна, но и подвержена колебаниям цен на мировых рынках (импортируемая инфляция или импорт инфляции).

Инфляционные процессы в Казахстане подвержены ситуации на мировых товарных рынках так, как в структуре экспорта страны более 60% приходится на сырую нефть, что обуславливает значимость изменения цен на нее на развитие экономики. Воздействия мировых цен на сырьевые товары на инфляцию внутри страны усиливается изменениями цен на другие экспортные товары Казахстана (медь, алюминий, цинк, свинец).

В настоящее время ускорение инфляции во многом связано со слабой конкурентной средой в экономике. В свою очередь, слабость конкурентной среды связана с отсутствием (временным или постоянным) эффективного производства товаров, их дистрибуции и торговли. Данные недостатки также приводят к несбалансированности спроса и предложения, и, соответственно, усилению инфляционного фона. Снижению данного фактора инфляции должно также способствовать проведение эффективной антимонопольной политики государства.

К значимым внутренним факторам инфляции относится влияние расходов государственного бюджета на заработную плату и трансферты физическим лицам (к ним относятся пенсии, пособия, стипендии и другие выплаты населению). В настоящее время указанный фактор является значимым в процессе формирования инфляции. Одним из путей снижения давления данного фактора на инфляцию может стать проведение мер по стимулированию увеличения сбережения населения и производительности труда.

Антиинфляционная политика включает различные методы ограничения денежного предложения:

- уменьшение объема денежной массы в обращении через сокращение налично-денежной эмиссии Национальным банком;
- увеличение учетных ставок за централизованные кредиты в целях удорожания кредитных ресурсов и снижения их доступности;

суб'єктам правильно реагувати на ринкові сигнали, але й забезпечує ефективність функціонування інших інститутів.

Якість і розвиток системи управління стає важливою задачею всіх економічних суб'єктів, які її застосовують. За сучасних умов найбільшу ефективність мають ті системи управління, які забезпечують комплексне бачення ситуації та уявлення про шляхи системного вирішення проблеми економічного розвитку. Ефективне управління національною економікою означає пошук нових можливостей, нових ідей, стратегій, спрямованих на більш ефективне використання конкурентних переваг національної економіки та системи управління. Сучасне ефективне управління національною економікою має наповнитися новим змістом, подолати мікроекономічну обмеженість існуючих концепції управління, набуті стратегічної спрямованості, сприяти реалізації довгострокових планів і стратегій розвитку національної економіки, забезпечити врахування всіх аспектів використання економічних ресурсів, інтеграцію всіх напрямків управління в процесі загальноекономічного планування та прогнозування економіки.

Формування ефективного управління національною економікою в умовах посилення глобальної конкуренції означає тісний взаємозв'язок між теорією та практикою управління, перехід від оперативного до стратегічного управління. Стратегічне управління забезпечує передбачуваність розвитку економіки та її конкурентних переваг.

К. е. н. Губін К. Г.

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, Україна

БОРОТЬБА З КОРУПЦІЙНОЮ РЕНТОЮ В УКРАЇНІ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Наявність суттєвої за обсягами та поширенням корупційної ренти в Україні підтримує існування впливового прошарку осіб, вкрай зацікавлених у протидії реформам, зокрема розвитку правової економіки. Адже антикорупційні реформи не лише позбавляють деяких осіб величезних доходів, але й загрожують кримінальною відповідальністю та втратою незаконно заробленого.

Боротьба з корупційною рентою вкрай важлива не лише через потребу забезпечення законності та розвитку правової економіки, але й заради підвищення ефективності економічної системи. Існування корупційної ренти викривлює структуру конкуренції, примушує фірми замість підвищення якості, зниження собівартості чи покращення маркетингу використовувати адміністративно-управлінські конкурентні переваги. В результаті ефективність економіки є низькою та зростає дуже повільно.

Згідно дослідження МВФ, грошовий вимір хабарництва дорівнює приблизно 1,5–2 трлн дол. на рік, або близько 2% світового ВВП. При цьому вважається, що загалом економічні та соціальні втрати від корупції можуть бути ще більше [1]. В Україні ця проблема набуває особливої гостроти: у рейтингу кланового капіталізму журналу The Economist в 2016 році наша країна посіла п'яте місце серед найбільш уражених цим явищем держав [2].

Н. Абрамс та С. Фіш наголошують, що протягом останніх 25 років західні донори влили мільярди доларів в Україну, ставлячи перед собою дві головні цілі: допомогти країні побудувати самостійну, конкурентоздатну ринкову економіку та закласти правову та регуляторну основу правової держави. Однак зазначені дослідники підозрюють, що ці гроші лише допомогли українським елітам не працювати над реформуванням країни і далі продовжувати грабувати її [3].

Одним з головних завдань реформ 2014–2017 років проголошується боротьба з корупцією. Дійсно, створено чимало антикорупційних структур:

Сопровождается дефляция также комплексом мероприятий по оздоровлению национальной экономики и финансов, выражающиеся в реформе налоговой системы, сокращении бюджетных расходов и объемов кредитов.

Комплексная антиинфляционная политика Правительства Республики Казахстан и Национального банка Республики Казахстан направлена на стимулирование экономического роста в стране преимущественно за счет повышения производительности труда; стимулирование опережающего роста производительности труда по сравнению с ростом реальных доходов населения; соблюдение предприятиями-монополистами утверждаемых предельных значений роста цен на их товары и услуги; соблюдение заданного уровня дефицита государственного бюджета; обеспечение уровня денежного предложения, совместимого с заданными параметрами по инфляции и ростом экономики.

В рамках денежно-кредитной политики основной целью Национального банка Республики Казахстан является обеспечение стабильности цен.

Национальный банк Республики Казахстан намерен влиять на размер денежного предложения посредством регулирования ликвидности банковской системы. Основными инструментами регулирования доходности на финансовой рынке, а также стерилизации избыточной ликвидности банков останутся депозиты банков второго уровня в Национальном банке Республики Казахстан. Конечной целью данных мер является контроль Национального банка Республики Казахстан за коридором рыночных процентных ставок, путем задания максимального и минимального уровня рыночных ставок при помощи официальных ставок по привлечению и размещению. Регулирование Национальным банком Республики Казахстан доходности на финансовом рынке по краткосрочным операциям будет оказывать влияние на ставки банков второго уровня по более долгосрочным операциям, в том числе по кредитам.

В последнее время в инфляционных процессах наблюдается тенденция, в которой формирование цен и степень их повышения определяется во многом ситуацией на внешнем рынке, а также значимыми внутренними, и в то же время, постоянно влияющими факторами. В рамках реализации денежно-кредитной политики, направленной на сдерживание инфляции на низком уровне, национальным банком продолжают работы по исследованию инфляционных процессов. Как известно, формирование инфляции происходит под воздействием как внутренних, так и внешних факторов.

Мировая практика накопила богатый опыт форм и методов антиинфляционной политики. Она включает в себя широкий набор денежно-кредитных, бюджетных, налоговых мероприятий, политику доходов и программы стабилизации вплоть до проведения радикальных денежных реформ. Одним из самых распространенных инструментов кредитной политики является учетная ставка процента.

Ее повышение затрудняет получение кредитов у центрального банка и, соответственно, сокращая ресурсы других банков, ограничивает их операции. Действенной формой регулирования в денежно-кредитной области выступает изменение норм обязательных резервов, т.е. резервов, которые кредитные институты должны держать в центральном банке. Борьба с инфляцией осуществляется с помощью мер, которые негативно сказываются на экономическом росте и содержат потенции падения производства и увеличения безработицы. В то же время попытки стимулировать развитие производства приводят к росту инфляции. Сами по себе способы регулирования и в том и в другом случаях одни и те же, но действовать они должны в противоположных направлениях. Борьба с монополизмом также должна рассматриваться как одно из важных направлений антиинфляционной политики.

Для преодоления инфляции и формирования эффективной политики стабилизации национальной валюты выработан целый ряд методов. Среди них наиболее распространенными являются: нуллификация, ревалоризация и реставрация, девальвация, дефляция.

Противоположным нуллификации является метод стабилизации национальной валюты с помощью ревалоризации и реставрации. Ревалоризации означает процесс восстановления доинфляционной стоимости бумажных денег с целью стабилизации и повышения курса национальной валюты. В настоящее время в ее осуществлении ведущим методом является постепенная реставрация валюты, то есть восстановление доинфляционной покупательной способности и курса национальной валюты относительно других свободно конвертируемых валют.

На время в стране реализуется целый комплекс мер по оздоровлению национальной экономики, направленных, прежде всего на увеличение производства высококачественных, конкурентно-способных товаров.

Стабилизацию национальной валюты можно начать также с проведения политики дефляции. Это процесс сдерживания роста денежной массы в обращении. Она означает изъятие из обращения определенной части избытка денег.

Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру, а також Національну поліцію України. Проте, незважаючи на велику кількість справ проти осіб, яких підозрюють у корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушеннях, частка засуджених за такі злочини поки що незначна. Покращення в окремих сферах протидії корупції не призводять до суттєвого прогресу за індексом сприйняття корупції Transparency International [4].

Безумовно, реформа судової системи, яка наразі відбувається, та особливо створення Антикорупційного суду, що активно обговорюється сьогодні, мають покращити ситуацію з покаранням корупціонерів, проте чи достатньо цього для руйнування системи всепроникаючої корупції, яка послідовно вибудовувалася протягом чверті століття в Україні? Цілком підтримуючи заклики до збільшення повноважень антикорупційних структур, не можу позбутися скепсису: чи вистачить цього для руйнування корумпованої системи, у причетності до якої підозрюють навіть високопосадовців та впливових політиків?

Вважаю, що створення нових та кадрового оновлення старих правоохоронних органів, а також розширення повноважень правоохоронців недостатньо для суттєвого підвищення ефективності боротьби з корупційною рентою. З цим потужним в Україні суспільним явищем необхідно боротися не лише правовими, а й соціально-економічними та навіть політичними заходами.

Зокрема, необхідно підвищити відповідальність політиків та державних службовців перед народом України. В цьому контексті корисною може виявитися практика часткових виборів (за відкритими списками) до представницьких органів влади (кожні два чи два з половиною роки), аби люди могли частіше змінювати політиків, які потурають корупції. Також доцільно запровадити виборність суддів та прокурорів, адже деякі представники цих професій навіть не соромляться приймати вкрай сумнівні рішення та демонструвати рівень життя, що суттєво перевищує рівень задекларованих доходів та статків.

Українському народові потрібні простий та реалістичний механізм ініціювання референдумів, реально працюючі механізми відкликання депутатів та імпичменту вищих посадових осіб, а також президента. Необхідно суттєво обмежити недоторканість депутатів та суддів.

Базовим економічним заходом для боротьби з корупційною рентою має стати скорочення сфер економіки та державного управління, які генерують незаконні, неринкові доходи. Передовсім, потрібні розвиток конкурентного ладу, детінізація економіки та ефективний захист прав власності. Митницю та податкову слід передати на 5–10 років в управління відповідним структурам розвинених країн ЄС, адже вони мають величезний досвід боротьби з порушеннями та зловживаннями у цих сферах. Державні підприємства з суттєвою вартістю та перспективами доцільно передати авторитетним іноземним компаніям в управління. Менш цінні підприємства слід віддати у довгострокову оренду або приватизувати. Систему публічних закупівель ProZorro необхідно модернізувати таким чином, аби заблокувати збільшення вартості держзакупівель після проведення тендерів. Доходи від використання державних земель та надр мають спрямовуватися на користь українського народу, а не осідати у кишнях олігархів, корумпованих чиновників та політиків.

Також вкрай важливо змінити процедури регулювання економіки та роботи державних органів, аби політики та держслужбовці не мали підстав для вимагання хабарів, а фірмам не було сенсу їх давати. Потрібна всеосяжна дерегуляція економіки. До реального вирішення проблеми корупції має домінувати принцип *Laissez-faire*. Необхідно радикально скоротити кількість державних ліцензій та інших обмежень права займатися тією чи іншою економічною діяльністю. Там, де це можливо, доцільно переходити від дискреційного регулювання до автоматично діючих регуляторів. Коли ж не вдається позбавитися дискреційного регулювання, слід надавати дискреційну владу незначній кількості держслужбовців із високими зарплатами та під ретельним контролем.

Зазначені заходи мають створити умови, за яких, з одного боку, формування корупційної ренти в Україні стане не надто дохідним, а з другого боку – дуже ризикованим.

Література:

1. IMF Survey : Fighting Corruption Critical for Growth and Macroeconomic Stability [Electronic resource] / IMF. – 2016. – Access :

открытые формы. В то же время от собственно антиинфляционных мер следует отличать меры по смягчению последствий инфляции (социальную защиту населения, компенсации, индексацию доходов и т.п.) и псевдоантиинфляционные меры (меры государственного воздействия - тотальный государственный контроль за ценами, прямое административное регулирование спроса и предложения и т.п.), которые не ликвидируют причины инфляции, а лишь переводят ее из открытой формы в скрытую. [2]

На выбор варианта антиинфляционной политики правительства существенное влияние оказывает социально-политическая обстановка в стране, т.к. распределение издержек этой политики между различными социальными слоями общества зависит от выбранного варианта.

В том случае, если сокращение бюджетного дефицита государственного бюджета будет осуществляться путем сокращения государственных расходов, то издержки такой политики будут возложены в основном на сферу, финансируемую за счет бюджета (предприятия, имеющие доступ к дешевым кредитам и безвозмездным дотациям, бюджетники, социальная сфера). Если же оно будет осуществляться за счет роста налогов на прибыль и экспортных тарифов, издержки лягут в основном на предпринимателей и работников негосударственных предприятий. Распределение бремени повышения личных налогов зависит от того, будет ли это распределение пропорциональным или прогрессивным.

Поэтому правительство испытывает постоянное давление «групп интересов» и в случае своей слабости может оказаться вообще не способным к выбору и последовательному осуществлению своего политического курса.

Из анализа причин возникновения инфляции следует, что ее предотвращению лучше всего способствуют скоординированные действия правительства и частного сектора. Правительству следует:

а) в ходе фискальной политики стабилизировать государственные расходы и систему налогообложения;

б) в ходе денежной политики стремиться к равенству темпов роста предложения денег темпам роста производственного потенциала страны;

в) в ходе валютной политики не допускать импорт инфляции. В то же время предпринимателям и домашним хозяйствам при определении заработной платы следует придерживаться равенства темпов роста ставки заработной платы темпам роста производительности труда.

Macroeconomics

Такирова Г.А., Толеутаева А., Аманбаева З.

Қазтұтынуодағы Қарағанды экономикалық университеті

АНТИИНФЛЯЦИОННАЯ ПОЛИТИКА В РЕСПУБЛИКЕ КАЗАХСТАН

Актуальность данной статьи обусловлена тем, что обесценивание денег и повышение цен приводит к увеличению расходов бюджета, снижению реальных доходов государства, необходимости усиления налогового бремени, росту государственного долга, вызываемого дефицитом государственного бюджета, что в свою очередь показывает влияние инфляции на экономику Республики в целом. Целью данной статьи является изучение особенностей антиинфляционной политики РК.

Антиинфляционная политика представляет собой комплекс мер по государственному регулированию экономики, направленному на ограничение инфляции. Эти меры можно подразделить на стратегические, включающие цели и методы долговременного характера, и тактические, ориентированные на получение краткосрочных результатов. Антиинфляционная стратегия включает в себя уменьшение инфляционных ожиданий путем укрепления рыночных механизмов и искоренения неуправляемой инфляции за счет повышения компетенции органов управления, долгосрочную монетарную политику, предусматривающую регулирование спроса на деньги (регулирование прироста денежной массы) путем введения жестких лимитов на ежегодный прирост денежной массы, бюджетную политику, направленную на сокращение дефицита бюджета, защиту национальной экономики от внешних инфляционных воздействий (политика ограничения импорта инфляции), включающую в себя регулирование сальдо платежного баланса и валютного курса.[3]

Основой антиинфляционных мер является достижение относительно долгосрочного равновесия на всех рынках. К методам антиинфляционного воздействия относится та деятельность государства, которая направлена на устранение причин инфляции (в макроэкономическом аспекте - на устранение неравновесия рынков по предложению и спросу) и разрушение механизма ее реализации. Наиболее эффективной является борьба с инфляцией, если она носит

<http://www.imf.org/external/pubs/ft/survey/so/2016/res051116a.htm>.

2. Comparing crony capitalism around the world [Electronic resource] / The Economist. – 2016. – Access : <http://www.economist.com/blogs/graphicdetail/2016/05/daily-chart-2>.
3. Abrams, N. A. How Western aid enables graft addiction in Ukraine [Electronic resource] / Neil A. Abrams, M. Steven Fish ; Washington Post. – 2016. – Access : https://www.washingtonpost.com/news/monkey-cage/wp/2016/05/05/how-western-aid-enables-graft-addiction-in-ukraine/?utm_term=.991bd5483d2a.
4. Індекс корупції CPI-2016 [Електронний ресурс] / Transparency International Ukraine. – 2016. – Режим доступу : <https://ti-ukraine.org/research/index-koruptsiyi-cpi-2016/>.

Government regulation of the economy

К.э.н. Повная С.В.

Черниговский национальный технологический университет, Украина

ФАКТОРЫ ДЕЦЕНТРАЛИЗАЦИИ ПУБЛИЧНОГО УПРАВЛЕНИЯ ИННОВАЦИОННО-ИНВЕСТИЦИОННЫМИ ПРОЦЕССАМИ

Сегодня в Украине активно происходит процесс децентрализации власти. Децентрализация – это передача полномочий и бюджетов от государственных органов органам местного самоуправления для того, чтобы максимальное количество полномочий имели органы, которые находятся ближе к людям, где такие полномочия можно реализовать наиболее успешно [1]. Это направление давно реализуется в Евросоюзе и известно как «принцип subsidiarity».

Позитивным фактором децентрализации власти в контексте инновационно-инвестиционных процессов является близость реализуемых инвестиционных проектов к их инициаторам и мотивированность общества в их реализации. При этом воспитывается активность граждан через осознание собственного влияния на благосостояние личное и общественное. Однако считается [2], что быстро построить достаточно развитое общество в условиях инертности и культурной отсталости населения возможно только «сверху» (как, например, случилось в СССР). Предпринимательская активность и желание заниматься развитием технологий характерны в основном для представителей Запада, где и возникли эндогенные технологические инновации, но не для стран бывшего СССР.

При этом должна существовать заинтересованность развития экономики со стороны местной власти (через правильную организацию межбюджетных отношений, что зависит от общей законодательной базы). Если при развитии предприятий на территории также появляются дополнительные возможности усовершенствования реализации функций публичной власти на местах, это ведет к повышению к ней доверия со стороны населения и таким образом появляются позитивные аргументы для победы на следующих выборах.

преобладает связанная ценовая, ресурсная, продуктовая поддержка, а в ЕС и США – несвязанная.

Особое место в аграрной политике Канады, США, ЕС и Китая занимает освоение и распространение инноваций [4]. Доля затрат на эти цели в государственной поддержке сельхозпроизводителей Канады устойчиво растет и в среднем за 2012-2014 гг. составила 10,8% , в ЕС –5%. В Казахстане эти расходы увеличились за 1995-2014 гг. с 2,5 % до 6,7 %.

Анализ показал, что имеет место однонаправленность содержательного наполнения механизма реализации аграрной политики в рассматриваемых странах. Тенденции в казахстанской господдержке сельского хозяйства в целом соответствуют изменениям, происходящим в развитых странах мира. Современная агропродовольственная политика Казахстана постепенно адаптируется к международным требованиям и стандартам. Рекомендации по ее совершенствованию сводятся к недопущению сокращения текущего уровня поддержки и качественному расширению задействованного инструментария.

Литература:

1. Fact Sheet. The National School Lunch Program / Food and Nutrition Service USDA / <http://www.fns.usda.gov/sites/default/files/NSLPFactSheet.pdf>
2. Агаркова Л.В., Гурнович Т.Г., Керашев А.А., Чернышов П.Г. Организационно-экономический механизм регулирования и защиты агропродовольственного рынка. Москва, 2016.
3. Гурнович Т.Г., Костюкова Е.И., Индюков А.И. Финансовое обеспечение технико-технологических преобразований сельскохозяйственного производства / Экономика сельского хозяйства России. 2017. № 4. С. 23-31

использовать их опыт в целях адаптации государственной поддержки сельского хозяйства Казахстана к международным требованиям и стандартам.

Объём государственной поддержки напрямую зависит от уровня доходов страны. Оценка уровня поддержки отрасли выявила существенные межстрановые различия. В США её размер составляет около 1%, в странах ЕС - 1,3%, в Японии — 1,4% валового внутреннего продукта [1]. В Казахстане в 2016 году в сельское хозяйство государством было направлено 340 млрд. тенге, что составило 0,7% ВВП. В 176 млрд. тенге оценён объём косвенной поддержки отрасли [2].

В составе господдержки выделяются три основных направления: субсидии производителям (Producer Support Estimate - PSE), бюджетное финансирование общих услуг (General Services Support Estimate - GSSE) и трансферты потребителям. Соотношение их характеризует приоритетные направления расходования аграрных бюджетов разных стран. В странах ЕС, Канаде, Китае более 70 % средств идет на поддержку сельхозпроизводителей, от 1 до 5 % составляют трансферты потребителям. Остальные средства расходуются на развитие инфраструктуры, сельскохозяйственное образование, маркетинг и продвижение товаров и другие общие услуги [3].

В США пропорции распределения средств совершенно иные: свыше 50 % государственной поддержки составляют трансферты потребителям, 38 % направляется на поддержку сельхозпроизводителей и 9 % - на финансирование общих услуг. Приоритетом агропродовольственной политики США является расширение внутреннего и внешнего рынков сельскохозяйственного сырья и продовольствия. В целях стимулирования внутреннего спроса более половины аграрного бюджета США расходуется на внутреннюю продовольственную помощь. На оказание международной продовольственной помощи бюджет США предусматривает ежегодно в течение 2014-2018 гг. выделять 80 млн. долларов. Наряду с программами гарантированных экспортных кредитов GSM-102 и FGP, это способствует расширению экспортных возможностей страны.

В ЕС, Канаде, Китае основным механизмом аграрной политики является прямая поддержка сельских производителей. Она осуществляется с помощью выплат на тонну продукции, субсидирования приобретения основных и оборотных средств, поддержки рыночной цены и является действенным средством подъема аграрного сектора. При этом в России, Китае и Канаде

Кроме того, международные отношения требуют от Украины уменьшить государственную помощь хозяйствующим субъектам, однако допускается помощь малым и средним предприятиям, которые обычно имеют региональную юрисдикцию. При этом сегодня конкуренция в высокотехнологической сфере происходит между транснациональными корпорациями, а не малыми и средними предприятиями. Таким образом, при желании получать большую добавленную стоимость от высокотехнологичных продуктов необходимо выращивать своих «национальных чемпионов», для чего была бы нужна централизация финансовых потоков. Однако Украина приняла такие условия международных отношений, что напрямую помогать становлению подобных корпораций не имеет права.

Вместе с тем необходимо констатировать, что на центральном уровне в Украине пока не было найдено эффективных механизмов развития экономики через влияние на инновационно-инвестиционные проекты: налоговые льготы, которые были обещаны Законом Украины «Об инновационной деятельности», были вскоре ликвидированы; финансирование инновационно-инвестиционных проектов очень ограничено из-за недостаточности ресурсов [3]; при государственном кредитовании инвестиционных проектов фактически возвращается половина средств, которая была запланирована [4].

Процесс децентрализации публичного управления инновационно-инвестиционными процессами может быть успешным при наличии в регионе качественной инфраструктуры поддержки реализации инвестиционных проектов с квалифицированными кадрами.

Для Украины интересен опыт Польши, которая на протяжении 90-х гг. стала лидером по количеству Агентств регионального развития. В этой стране именно Агентства регионального развития создавали основу организационной структуры осуществления региональной политики на региональном уровне, то есть компенсировали недостаток публичных региональных органов [5]. Основными направлениями деятельности Агентств регионального развития считаются информационно-консультационное, инфраструктурное и ресурсное. Основные их задачи находятся в плоскости региона и предприятий: к ним относятся подготовка или помощь в составлении стратегий регионального развития, оказание консультационной помощи, осуществление финансовых операций, экспертиза бизнес-планов предприятий и т.д.

Выводы и предложения. Преимуществами децентрализации для активизации инновационно-инвестиционных процессов в регионах являются такие факторы, как воспитание социальной активности, мотивация исполнителей, близость реализованных проектов к их инициаторам. Для конкуренции в высокотехнологических секторах необходима поддержка «национальных чемпионов», однако сегодня Украина не имеет правовых возможностей прямо помогать становлению подобных структур. Для получения преимуществ децентрализации необходимо развитие специальных структур на местах, например, таких, как Агентства регионального развития, которые на профессиональном уровне могли бы создавать и управлять внедрением инновационно-инвестиционных проектов.

Литература:

1. [Децентралізація – Вікіпедія](https://uk.wikipedia.org/wiki/Децентралізація) [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Децентралізація>
2. Данилишин Б.М. Тактика еволюціонізму в сучасному економічному розвитку світу (в аспекті третьої та четвертої промислових революцій) // Економіка України. – 2016. - №8. – с.44-61.
3. Повна С.В. Методологія проектного менеджменту в управлінні державними інвестиційними проектами // Публічне адміністрування: наукові дослідження та розвиток - 2017.- № 1(3). – С.101-107. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://pa.stu.cn.ua/articles/1505206457008.PDF>
4. Кудряшов В.П. Рекомендації МВФ з питань фіскальної політики та їх урахування в Україні // Економіка України. – 2016. - №10. – с.3-19.
5. Бутко М.П., Пепа Т.В., Уляненко Ф.М. Модернізація регіональних господарських систем у глобалізаційному економічному просторі: монографія / під заг кер. М.П.Бутка. – Ніжин: ТОВ «Видавництво «Аспект-Поліграф», 2014. – 268 с.

Абдыкерова Г.Ж.

Казахский агротехнический университет имени С. Сейфуллина

ОПЫТ ЗАРУБЕЖНЫХ СТРАН ПОДДЕРЖКИ СЕЛЬСКОГО ХОЗЯЙСТВА

Во всех странах с развитой аграрной экономикой государство уделяет первостепенное значение поддержке сельского хозяйства. Это дает возможность не только обеспечивать продовольствием население страны, но также экспортировать сельхозпродукцию и продукты питания, не ухудшая при этом продовольственную безопасность. Важно отметить, что государственная поддержка сельского хозяйства в зарубежных странах направлена в то же время на сохранение местности и природной среды, ландшафта, экологии, закрепление населения в исторических местах обитания, поддержание традиционного образа жизни, что гораздо многоаспектнее, чем в казахстанской практике. Государственное регулирование сельского хозяйства за рубежом представляет собой достаточно сложный механизм и включает систему инструментов воздействия на доходы фермеров, структуру сельскохозяйственного производства, аграрный рынок, социальную структуру села, межотраслевые и межхозяйственные отношения [1].

Исходя из особой роли аграрного производства в обеспечении продовольственной безопасности и устойчивого социально-экономического развития, ведущие страны мира направляют значительные бюджетные средства на поддержание сельхозтоваропроизводителей, регулирование продовольственного рынка, сельские социальные и природоохранные программы [2].

США, ЕС, Канада, Китай являются крупнейшими в мире производителями и экспортерами сельскохозяйственной продукции, характеризуются устойчивыми темпами роста отрасли, что послужило основанием для выбора их в качестве объекта исследования. Сравнительный анализ тенденций в государственной аграрной политике этих стран позволит